

DE STER

93E JAARGANG

NUMMER 9

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

SEPTEMBER 1993

DE STER

SEPTEMBER 1993

Op de omslag:

Deze plagerige jongen uit Nivacilé Boquerón (Paraguay) is een van de vele HLD-pioniers in dit Zuidamerikaanse land (vooromslag). *Achteromslag*, boven: Landelijk Paraguay. *Midden*: Humberto and Victoria Cañeta uit Asunción, met hun zoons, Humberto (4), David (3), en Fernando (1). *Onder*: Jonge alleenstaanden treden op tijdens een talentenavond van hun wijk in Asunción. Zie 'Pioniers in Paraguay', blz. 10.
Omslagfoto: Marvin K. Gardner.

ARTIKELEN

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUUM	
EEN UITNODIGING TOT VERHOEGING	
PRESIDENT THOMAS S. MONSON	2
DOOR ONS GELOOF HEBBEN WIJ HET GEHAALD	
GUSTAVO ADOLFO ABALOS	8
PIONIERS IN PARAGUAY MARVIN K. GARDNER	10
GEORGE ALBERT SMITH: EEN LICHTEND VOORBEELD VAN LIEFDE	
ARTHUR R. BASSETT	26
KUNST VAN KINDEREN UIT DE HELE WERELD	34
KRACHT IN HET GEBIED ZUID-AMERIKA-ZUID	44

VOOR DE JONGEREN

WAAROM REN IK EIGENLIJK WEG? OUDERLING ANGEL ABREA	22
MORMORANDUM	
TEGENSPOED KAN JE STERKEN	33
EEN GEÏNSPIREERDE VERKEERDE AFSLAG	40
INFORMATIE VOOR JOU	46

RUBRIEKEN

INGEZONDEN BRIEVEN	1
HUISBEZOEKBOODSCHAP	
DE RIJKDOMMEN VAN DE AARDE GOED GEBRUIKEN	25

DE KINDERSTER

JOSEPH FIELDING SMITH KELLENE RICKS ADAMS	2
DE VERRASSING VAN SONJA MARJORIE A. PARKER	4
PARTICIPATIEPERIODE	
IK GELOOF IN EERLIJK ZIJN JUDY EDWARDS	6
ERIKA, DE BARMHARTIGE SAMARITAAN PAMELA BRAYTON	8
VEEL PLEZIER	12
HET GETUIGENIS VAN EEN JONGEN CHARLOTTE GROSSNICKLE DOMENICO	13
NADEREN TOT GOD OUDERLING HENRY B. EYRING	16

DE STER

September 1993 93e jaargang Nummer 9

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Eerste Presidium:

Era Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wilbrin, Richard G. Scott

Adviseurs:

Rex D. Pinegar, John H. Groberg, V. Dallas Merrell, Robert E. Wells

Redacteur: Rex D. Pinegar

Hoofd afdeling leerplannen: Ronald L. Knighton

Hoofd kerkelijke tijdschriften: Thomas L. Peterson

Internationale tijdschriften:

Zakelijk redacteur: Brian K. Lattery
Assistent: Marvin K. Gardner
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteur: De Kinderer: DeAnne Walker
Rooster: Tom Fossett
Leidingsgevend art-director: M. Masato Kawasaki
Art-director: Scott D. Van Kampen
Vormgeving: Shari Cook

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

CPB: Vertaalbureau
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 034 02-40260
Nieuwsredacteur: A. H. Nissink
Administratie: R. de Kock-Goudberg

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage
Industriestraße 21, D-61381 Friedrichsdorf
Telefoon: 00 49 61 72-7103 34

© 1993 by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Printed in Germany

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands, Russisch, Tsjechisch en Hongaars.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

DE STER (ISSN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price USD 10.00 a year. USD 1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Jaarabonnement:

Nederland: NLG 32,00 - België: BEF 590,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgave van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptatiekaart (België: stortings-/overschrijvingsformulier) ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

93989 120

Dutch

INGEZONDEN BRIEVEN

IN HET HART GETROFFEN

Ik ben reeds negen jaar lid van de kerk en heb al die tijd de *Liahona* (Spaanstalig) gelezen. Het tijdschrift opent voor mij een mooie wereld en leert mij dat ik geweldige broeders en zusters in de kerk heb.

Ik ben negentien jaar en lees het liefst de artikelen voor jongeren.

Het tijdschrift heeft een positieve uitwerking op mij. De boodschappen die erin staan beroeren mijn geest en helpen mij om de leringen van de Heer na te volgen.

Hartelijk dank voor zo'n fantastisch tijdschrift.

Sandra Judith Paz Orellana

Gemeente Santa Barbara

District La Entrada (Honduras)

We weten dat wij de kennis die wij in dit leven verkrijgen met ons zullen meenemen in de opstanding. Ik dank de *Liahona* dat zij een kompas is bij dat leerproces.

Emelina Victoria Barrios de Deleón

San Marcos (Guatemala)

HET GROTE WONDER

In de 31 jaar dat ik lid ben van de kerk heb ik veel geweldige dingen rondom mij zien gebeuren. Maar wat mij het meest van al raakt, is het wonder van mensen die hun levenswijze veranderen en betere mensen worden wanneer zij het evangelie van Jezus Christus aanvaarden.

Moge de Heer u blijven zegenen bij de publicatie van de tijdschriften van de kerk. Zij maken mij zeer gelukkig.

EEN KOMPAS BIJ HET

LEERPROCES

Ik ben lid van de Wijk Independencia in San Pedro Sacatepequez in de provincie San Marcos (Guatemala). Ons gezin is reeds dertig jaar lid van de kerk. Wij behoren tot de eerste bekeerlingen in onze streek.

De algemene autoriteiten herinneren alle leden van de kerk eraan om de heilige verbonden die zij gesloten hebben na te komen en de vergaderingen bij te wonen, de Schriften te bestuderen, de tempel te bezoeken en de *Liahona* (Spaanstalig) te lezen.

Als schrijver geniet ik zowel van de goede raad als van de verhalen die in het tijdschrift verschijnen. Tevens geniet ik van de geïnspireerde woorden van de algemene autoriteiten tijdens de algemene conferentie.

Irma de Mackenna

Wijk Quilpué Centro

Ring Quilpué (Chili)

NOOT VAN DE REDACTIE

Wij hebben grote waardering voor onze trouwe lezers, en wij nodigen u uit ons uw brieven, artikelen en verhalen toe te sturen. Het maakt niet uit in welke taal. Vermeld uw volledige naam, adres, wijk of gemeente en ring of district. Ons adres is: *International Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, U.S.A.*

Een uitnodiging tot verhoging

President Thomas S. Monson

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

**Ik getuig dat Hij
letterlijk de Heiland
van de wereld is, de
Zoon van God, de
Vredevorst, de Heilige
Israëls, ja, de
opgestane Heer.**

BOVENAAN: CHRISTUS
EN DE RIJKE JONGEJING,
DETAIL, (HEINRICH HOFMANN)

Alom hebben mensen haast. Straalvliegtuigen vervoeren hun kostbare lading passagiers over grote werelddelen en uitgestrekte oceanen. Afspraken moeten nagekomen worden, toeristische attracties lokken, en vrienden en familieleden wachten op de aankomst van een bepaalde vlucht. Op moderne verkeerswegen met meerdere rijstroken vervoeren miljoenen auto's miljoenen mensen in een schijnbaar eindeloze stroom.

Komt deze hectische mensenstroom ooit tot stilstand? Houdt dit verbijsterende levenstempo ooit op om tijd in te ruimen voor momenten van meditatie die je de gelegenheid geven om na te denken over tijdloze waarheden?

In vergelijking met eeuwige waarheden zijn de vragen van het dagelijks bestaan tamelijk onbeduidend. Wat zullen we straks eten? Draait er een leuke film? Heb je het televisieprogramma voor vanavond gezien? Waar zullen we zaterdag

heengaan? Deze vragen blijken onbeduidend te zijn wanneer er zich een crisis voordoet, wanneer geliefden letsel oplopen, wanneer pijn haar intrede doet in een gezond gezin, of wanneer het leven zelf, misschien voortijdig, tot een eind schijnt te komen. Dan worden de waarheid en de onbeduidende details van het leven spoedig van elkaar gescheiden. De ziel van de mens reikt hemelwaarts, op zoek naar een goddelijk antwoord op de belangrijkste vragen van het leven: *Waar komen we vandaan? Waarom zijn we hier? Waar gaan we heen wanneer we dit leven verlaten?* De antwoorden op deze vragen staan niet in schoolboeken. Evenmin kunnen ze achterhaald worden door een bepaald nummer te bellen, kruis of munt te gooien of door op goed geluk een aantal meerkeuzevragen te beantwoorden. Deze vragen gaan de sterfelijkheid te boven. Zij hebben te maken met de eeuwigheid.

Waar komen we vandaan? Deze vraag komt onvermijdelijk op, al dan niet uitgesproken, bij iedere ouder of grootouder die de eerste levenskreet van een pasgeboren baby hoort. We verbazen ons over het volmaakt gevormde wezentje: de kleine teentjes, de tere vingertjes, het mooie hoofdje, om maar niet te spreken van de verborgen maar wonderbaarlijke systemen van de bloedsomloop, de spijsvertering en het zenuwstelsel. Dit alles getuigt van een goddelijke Schepper.

De apostel Paulus vertelde de Atheners op de Areopagus dat wij 'van Gods geslacht' zijn (Handelingen 17:29). Daar wij weten dat ons sterfelijk lichaam is voortgekomen uit onze aardse ouders, moeten we de betekenis van Paulus' uitspraak zorgvuldig onderzoeken. De Heer heeft gezegd: 'En de geest en het lichaam vormen de ziel van de mens' (Leer en Verbonden 88:15). Het is de geest die uit God is voortgekomen. De schrijver van het boek Hebrreeën spreekt over Hem als 'de vader der geesten' (Hebrreeën 12:9). De geesten van alle mensen zijn letterlijk zijn 'gewonnen zonen en dochteren' (Leer en Verbonden 76:24).

Geïnspireerde dichters hebben ontroerende boodschappen en verheven gedachten over dit onderwerp opgetekend die ons aanzetten tot nadenken. Eén schrijver heeft een pasgeboren kind beschreven als 'een lieflijk, nieuw bloesempje van de mensheid, zojuist uit Gods eigen woon gevallen om hier op aard' tot bloei te komen' (Gerald Massey).

De Engelse dichter William Wordsworth heeft deze waarheid als volgt verwoord:

*Geboren worden is slechts vergeten en slapen:
De ziel die met ons verrijst, onze levensster,
Werd elders geschapen,
En komt van ver.
Niet in volslagen vergetelheid,
En niet in volkomen naaktheid,
Maar in wolken van heerlijkheid,
Komen wij van God – ons thuis.
Ons leven ontspringt in de hemel!*

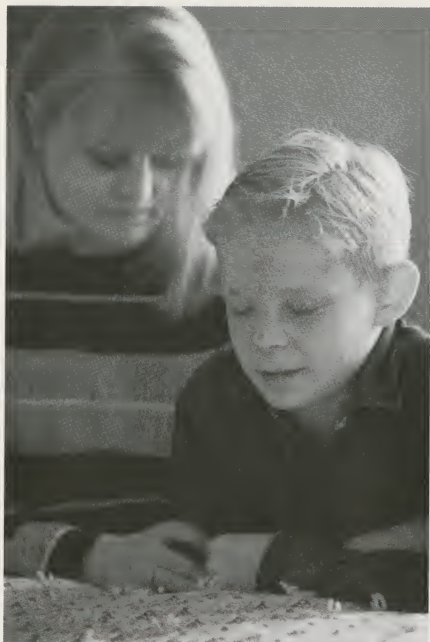
Ouders die verwonderd hun blik op een baby laten rusten of een opgroeiend kind bij de hand nemen, denken na over de taak die zij hebben om hun kinderen te onderrichten, te inspireren, en leiding en een voorbeeld te geven. Terwijl de ouders daarover nadenken, stellen de kinderen – vooral de tieners – de indringende vraag: 'Waarom zijn we hier?'. Doorgaans wordt de vraag in stilte aan de eigen ziel gesteld: 'Waarom ben ik hier?'

Hoe dankbaar behoren wij niet te zijn dat een wijze Schepper een aarde schiep en ons erop plaatste met een sluiër van vergetelheid over ons vorig bestaan, zodat wij een proeftijd konden doormaken en de gelegenheid zouden krijgen om onszelf te bewijzen en te kwalificeren voor alles wat God voor ons heeft bereid.

Het is duidelijk dat een van de hoofddoelen van ons bestaan op aarde het verkrijgen van een lichaam van vlees en beenderen is. We zijn op aarde om ervaringen op te doen die we alleen kunnen krijgen wanneer we van onze Hemelse Ouders gescheiden zijn. Op duizenden manieren mogen wij zelf keuzen doen. Hier leren wij door middel van ervaring. Wij onderscheiden goed en kwaad, leren het verschil tussen zoet en bitter kennen, en stellen vast dat onze beslissingen bepalend zijn voor onze bestemming.

Terwijl Paulus de Filippenzen leerde dat mensen '(hun) behoudenis (moeten) bewerken met vreze en beven' (Filippenzen 2:12), verschaft de Meester een leidraad die wij kennen als de gulden regel: 'Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus' (Matteüs 7:12).

Door het onderhouden van de geboden van God kunnen we in aanmerking komen voor 'het huis' waar Jezus over sprak toen Hij zei: 'In het huis mijns Vaders zijn vele wonin-

Onze Hemelse Vader heeft ons niet onze eeuwige reis laten aanvangen zonder ervoor te zorgen dat wij door het gebed goddelijke leiding konden ontvangen om veilig terug te keren.

gen. (...) Ik ga heen om u een plaats te bereiden (...) opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben' (Johannes 14:2-3).

Het leven gaat verder. Na de kinderjaren volgen de jeugd-jaren, en de volwassenheid komt zo geleidelijk dat we het nauwelijks merken. Uit ervaring leren we dat we tijdens onze tocht door de sterfelijkheid behoefte hebben aan hulp uit de hemel. We koesteren de volgende geïnspireerde gedachte:

God is een vader;

De mens een broer.

Het leven is een zending,

Niet een loopbaan.

(President Stephen L. Richards.)

God, onze Vader, en Jezus Christus, onze Heer, hebben de weg naar volmaking aangegeven. Zij wenken ons om eeu-

wige waarheden te willen volgen en volmaakt te willen worden, evenals zij volmaakt zijn (zie Matteüs 5:48; 3 Nephi 12:48). De apostel Paulus vergeleek het leven met een wedren die een duidelijk einddoel heeft. De heiligen in Korinte spoorde hij als volgt aan: 'Weet gij niet, dat zij, die in de renbaan lopen, allen wel lopen, doch dat slechts één de prijs kan ontvangen? Loopt dan zo, dat gij die behaalt!' (I Korintiërs 9:24.)

Laten wij, in onze geestdrift, de volgende wijze raad niet over het hoofd zien: 'Niet de snelsten (winnen) de wedloop (...) noch de sterksten de strijd' (Prediker 9:11). In werkelijkheid wordt de prijs behaald door hem die tot het einde toe volhardt.

Wanneer ik nadenk over de wedren van het leven, herinner ik mij een andere wedstrijd uit mijn kinderjaren. Toen ik een jaar of tien was, maakten mijn vriendjes en ik met een zakmes kleine speelgoedbootjes uit zacht wilgehout. Iedere jongen hing dan een driehoekig zeiltje aan de mast en liet zijn primitief vaartuigje te water voor een wedstrijd op het tamelijk wilde water van de Provo River. We renden dan langs de oever en keken hoe de kleine vaartuigjes soms heftig dansten op de snelle stroom en dan weer rustig zeilden naarmate het water dieper werd.

Eenmaal zagen we tijdens zo'n wedstrijd hoe één bootje de andere ver voor was op weg naar de finish. Plotseling echter bracht de stroom het te dicht bij een grote draaikolk, waarop het vaartuigje steeds meer slagzij ging maken en het tenslotte omsloeg. Een tijdlang bleef het ronddraaien in de draaikolk en was het niet in staat zijn weg naar de hoofd-stroom terug te vinden. Uiteindelijk kwam het naast de kolk stil te liggen tussen wrakhout en wier.

De speelgoedbootjes uit onze kindertijd hadden geen kiel die voor stabiliteit zorgde, geen roer dat de richting bepaalde en geen krachtbron. Hun bestemming was onherroepelijk stroomafwaarts – de weg van de minste weerstand.

In tegenstelling tot speelgoedbootjes bezitten wij goddelijke eigenschappen die ons op onze reis kunnen leiden. Wij betreden niet de sterfelijkheid om ons met de stroom van het leven te laten meedrijven, maar om gebruik te maken van onze vermogens om te denken, te redeneren en te presteren.

Wij verlieten onze hemelse woning en kwamen op aarde als een zuiver en onschuldig kind. Onze Hemelse Vader

heeft ons niet onze eeuwige reis laten aanvangen zonder ervoor te zorgen dat wij goddelijke leiding konden ontvangen om veilig terug te keren. Ja, ik bedoel het gebed. Ik bedoel ook de influisteringen van die stille, zachte stem die ieder van ons binnenin zich gewaar kan worden. En ik vergeet ook niet de Schriften die geschreven werden door zeevaarders die met succes de zeeën hebben bevaren die ook wij over moeten steken.

Op een bepaald ogenblik tijdens onze zending op aarde dienen zich de onvaste stap, de vermoeide glimlach en de pijn van ziekte aan – de zomer verdwijnt, de herfst komt dichterbij, en daarna de kilte van de winter en de ervaring die wij de dood noemen.

Elk nadenkend mens heeft zich de vraag gesteld die destijds het beste door Job werd verwoord: 'Als een mens sterft, zou hij herleven?' (Job 14:14.) Hoe we ook ons best doen om die vraag uit onze gedachten te bannen, ze komt altijd terug. Niemand ontkomt aan de dood. Hij overvalt de oude van dagen met de onvaste tred, diegene die nauwelijks de helft van het levenspad heeft afgelegd; vaak brengt hij zelfs de schaterlach van kleine kinderen tot zwijgen.

Maar hoe staat het met een leven na de dood? Of is de dood toch het einde van alles? Die vraag werd mij gesteld door een jonge vader en echtgenoot die stervende was. Ik nam het Boek van Mormon en las hem uit het boek Alma de volgende woorden voor:

'Nu, aangaande de toestand van de ziel tussen de dood en de opstanding: Zie, het is mij door een engel bekendgemaakt, dat de geesten van alle mensen, zodra zij uit dit sterfelijk leven zijn heengegaan, ja, de geesten van alle mensen, hetzij goede of boze, huiswaarts worden geleid naar die God, die hun het leven heeft gegeven.

'En dan zal het geschieden, dat de geesten van hen, die rechtvaardig zijn, in een staat van gelukzaligheid worden ontvangen, die paradijs wordt genoemd, een staat van rust, een staat van vrede, waarin zij van al hun moeiten en zorg en smart zullen uitrusten' (Alma 40:11–12).

Zachtjes, maar vol dankbaarheid en met tranen in de ogen, fluisterde mijn jonge vriend: 'Dank u.'

Nadat het lichaam van Jezus drie dagen lang in het graf had gelegen, nam de geest het wederom in bezit, en de opgestane Verlosser kwam tevoorschijn, bekleed met een onster-

felijk lichaam van vlees en beenderen. Het antwoord op Jobs vraag 'Als een man sterft, zou hij herleven?' werd gegeven toen Maria en haar metgezellen bij het graf kwamen en er twee mannen in schitterende gewaden zagen, die hen aanspraken met de woorden: 'Wat zoekt gij de levenden bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt' (Lucas 24:5–6).

Getuigenissen van de opgestane Heer geven ons troost en kennis.

Ten eerste het getuigenis van de apostel Paulus: 'Christus is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften, en Hij is begraven en ten derden dage opgewekt (...) en Hij is verschenen aan Kefas, daarna aan de twaalfen. Vervolgens is Hij verschenen aan meer dan vijfhonderd broeders tegelijk (...) Vervolgens is Hij verschenen aan Jakobus, daarna aan al de apostelen; maar het allerlaatst is Hij ook aan mij verschenen, als aan een ontijdig geborene' (1 Korintiërs 15:3–8).

Ten tweede het gemeenschappelijke getuigenis van 2500 van zijn andere schapen, zoals vermeld in het Boek van Mormon, een getuige van Jezus Christus. De opgestane Heer 'sprak tot hen, en zeide:

'Staat op en nadert tot Mij, opdat gij uw handen in Mijn zijde zult kunnen steken, en opdat gij tevens de tekenen der nagelen in Mijn handen en in Mijn voeten zult kunnen voelen, zodat gij moogt weten, dat Ik de God van Israël ben, en de God der ganse aarde, en voor de zonden der wereld ben gedood. (...)

'En toen zij dit allen hadden gedaan, en er zelf getuigen van waren geweest, riepen zij éénstemmig uit:

'Hosanna! Gezegend zij de naam van de Allerhoogste God! En zij vielen aan de voeten van Jezus neder en aanbaden Hem' (3 Nephi 11:13–14, 16–17).

En ten derde, van Joseph Smith en Oliver Cowdery: 'Na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

'Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is –

'Dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners er van Gode

Getuigenissen over de opgestane Heer geven troost en kennis aan hen die zich net als Job de vraag stellen: 'Als een mens sterft, zou hij herleven?' (Job 14:14.)

gewonnen zonen en dochteren zijn' (Leer en Verbonden 76:22–24).

Ten gevolge van Christus' overwinning over het graf zullen wij allen opgewekt worden. Dat is de verlossing van de ziel. Paulus schreef: 'Er zijn hemelse en aardse lichamen, maar de glans der hemelse is anders dan die der aardse.

'De glans der zon is anders dan die der maan en der sterren, want de ene ster verschilt van de andere in glans.

'Zo is het ook met de opstanding der doden' (1 Korintiërs 15:40–42).

Waar komen we vandaan? Waarom zijn we hier? Waar gaan we na dit leven heen? Deze universele vragen hoeven niet langer onbeantwoord te blijven. Onze Hemelse Vader verheugt zich over degenen die zijn geboden onderhouden. Hij is bezorgd om het afgedwaalde kind, de trage tiener, de eigenzinnige jongeman, de nalatige ouder. Vol liefde zegt de Meester tot hen, ja, tot allen: 'Kom terug. Kom hierheen. Kom bin-

nen. Kom naar huis. Kom bij mij.' Welke eeuwige vreugde kan ons deel worden als wij zijn goddelijke uitnodiging tot verhoging aannemen!

Ik getuig dat hij een leraar van waarheid is – en meer dan een leraar. Hij is een voorbeeld van het volmaakte leven – en meer dan een voorbeeld. Hij is een grote geneesheer – maar meer dan een geneesheer. Hij is letterlijk de Heiland van de wereld, de Zoon van God, de Vrededorst, de Heilige Israëls, ja, de opgestane Heer die verklaard heeft: 'Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd. (...) Ik ben het Licht en het Leven der wereld' (3 Nephi 11:10–11). 'Ik ben de Eerste en de Laatste; Ik ben het, Die leeft, Ik ben het, Die werd gedood; Ik ben uw Voorspraak bij de Vader' (Leer en Verbonden 110:4).

Als zijn getuige getuig ik tot u dat Hij leeft! □

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. In crisissituaties onderscheiden we de waarheid al vlug van de onbeduidende details van het leven.
2. Een van de grootste vragen waar de mens mee te maken krijgt, is: 'Waar komen wij vandaan?' De profeten getuigen dat een goddelijke Schepper bestaat.
3. Een tweede universele vraag is: 'Waarom ben ik hier?' De profeten hebben getuigd dat de doelen van dit bestaan zijn: een lichaam verwerven, ervaring opdoen, goed en kwaad leren onderscheiden en ervaren dat de keuzen die wij doen bepalend zijn voor de bestemming die wij bereiken.
4. Een andere belangrijke universele vraag is: 'Waar gaan we heen na dit leven?' De Schriften geven een duidelijk antwoord op deze vraag, vooral dan de passages die gaan over de opgestane Heer Jezus Christus.
5. De grote universele vragen hoeven niet onbeantwoord te blijven. Vol liefde nodigt de Meester ons allen uit: 'Kom terug. Kom hierheen. Kom binnen. Kom naar huis. Kom bij mij.'

Op vrijdag 19 augustus 1988 was ik aan het werk op het politiebureau van het district Río Ceballos in de buurt van Córdoba (Argentinië). Rond 9.30 uur ontvingen wij een telefonische oproep van een verpleegster uit het gezondheidscentrum. Wij krijgen vaak dergelijke oproepen omdat wij één van de weinige ziekenwagens in de streek hadden.

De verpleegster vertelde dat er in het gezondheidscentrum een baby van vijf maanden met extreme uitdrogingsverschijnselen lag die zo snel mogelijk naar het kinderziekenhuis van Córdoba moest worden overgebracht. Alleen daar was de juiste apparatuur voorhanden om haar te behandelen. De chauffeur van de ambulance en ik waren snel ter plaatse en gingen met de baby en haar moeder op weg naar Córdoba. De baby was bang en huilde; ze had koorts en hyperventileerde. Haar ogen stonden wijd open en je kon merken aan haar gezichtje dat ze veel pijn had.

Van Río Ceballos tot aan het ziekenhuis in Córdoba is veertig kilometer. We hadden daarvan ongeveer vijftien kilometer afgelegd toen er stoom en kokend water onder de motorkap uitspooten. Op het dashboard ging een rood lichtje branden en de temperatuurmeter wees duidelijk op oververhitting. Dit was onmogelijk! De ziekenwagens was net helemaal nagekeken. Maar we hadden geen keus; het enige wat we konden doen was de wagen aan de kant van de weg zetten en de motorcap voorzichtig openen.

De slang die van de radiator naar de motor liep, lekte op verscheidene plaatsen en stond op het punt te barsten. 'We kunnen niet verder,' zei Oscar, mijn collega, 'nog enkele meters en de motor zou het helemaal begeven hebben.' Uit hulpeloosheid sloeg hij met zijn vuist op het dak van de ziekenwagen.

In gedachten ging ik alle mogelijke oplossingen na. Wij hadden geen radio

aan boord. Er waren geen andere wagens in de buurt die we om hulp konden vragen, alleen verlaten velden. Ondertussen werd de toestand van de baby steeds erger.

Ten slotte zei ik tegen Oscar dat we zo ver mogelijk moesten doorrijden tot we ergens hulp konden vinden: 'We moeten ons vertrouwen in God stellen en geloven dat we het zullen halen,' zei ik.

Oscar twijfelde. Als we verder reden zou de motor kunnen exploderen; dan zouden we er nooit meer komen. Als we nog wat langer wachtten had de motor voldoende tijd om af te koelen. Maar de toestand van de baby veranderde zienderogen. Ik zei opnieuw tegen Oscar: 'Oscar, we moeten ons vertrouwen in God stellen. Hij zal ons helpen om het ziekenhuis te bereiken.'

Ook de moeder van de baby sprak ik moed in. Ik voelde dat iemand me vertelde dat als we de hoop niet zouden opgeven we op tijd het ziekenhuis zou-

Gustavo Adolfo Abalos

DOOR ONS GELOOF HEBBEN WIJ HET GEHAALD

den bereiken. En dus zei ik vol overtuiging: 'We zullen op tijd aankomen.'

We startten de motor en vertrokken. De temperatuur was niet meer zo hoog en we zetten onze tocht verder. Er kwam niet langer stoom onder de motorkap vandaan; dus reden we langzaam verder. Na wat wel een eeuwigheid leek kwamen we aan in het ziekenhuis.

De dokter die de baby behandelde zei: 'Als u nog langer gewacht had zou de baby het ziekenhuis misschien niet levend gehaald hebben. Ze is er erger aan toe dan we aanvankelijk gedacht hadden.'

Ik was erg dankbaar dat onze Hemelse Vader ons geholpen had om op tijd te zijn! Ik wist dat Hij ons de hele weg had bijgestaan.

Op onze terugweg naar Río Ceballos bespraken we wat er was voorgevallen. Oscar zei: 'Het is niet te geloven! Ik dacht dat we het nooit zouden halen.'

Ik vertelde hem dat wij getuige geweest waren van een wonder. Hij keek me aan, glimlachte, en knikte met het hoofd. 'Ik heb de hele weg gebeden dat God ons zou helpen', vertelde ik hem.

'Ik ook', bekende hij. 'Dit is de eerste keer dat ik zo hard gebeden heb. God heeft ons echt geholpen om op tijd te zijn. Alleen Hij was daartoe in staat.'

Toen ik later in de Schriften las vond ik de volgende toepasselijke passage in de Bijbel:

'En de apostelen zeiden tot de Here: Geef ons meer geloof.

'De Here zeide: Indien gij een geloof hadt als een mosterdsaad, gij zoudt tot deze moerbeiboom zeggen: Word ontworteld en in de zee geplant, en hij zou u gehoorzamen' (Lukas 17:5-6).

Mogen wij steeds in staat zijn ons geloof te vermeerderen en zowel in goede als in kwade tijden op de Heer te vertrouwen. □

PIONIERS IN
PARAGUAY

Marvin K. Gardner
Fotografie door de auteur

Links: leden van het gezin Samaniego halen herinneringen op over de zegeningen die hun lidmaatschap nu al bijna twintig jaar met zich brengt.

Onder: Veel gemeenten van de kerk liggen in verafgelegen, landelijke gebieden.

Het is zondagavond in Asunción (Paraguay). In het huis van Abilio en María Elena Samaniego vindt een familiebijeenkomst plaats. Niet alleen de drie ongehuwde kinderen zijn aanwezig, ook de drie gehuwde kinderen met hun gezinnen. De maaltijd is voorbij en de volwassenen zitten gezellig te praten terwijl de kleinkinderen buiten spelen. Die ochtend is de thuiskomst gevierd van een zoon die net terug is van zending; tijd dus om vanavond herinneringen op te halen, samen te lachen en elkaar te plagen.

Het hoeft geen verwondering te wekken dat het gespreksonderwerp de kerk en het gezin is. Juist de nadruk die de kerk op het gezin legt was de reden waarom broeder Samaniego bijna twintig jaar geleden geïnteresseerd raakte: 'Ik zag hoeveel liefde die zendelingen hadden voor mijn gezin. Zij leerden mij hoe ik mijn kinderen lief kon hebben. Dat

verzachtte mijn hart en ik aanvaardde hun boodschap.' Het gezin werd gedoopt in 1974. Nadat broeder Samaniego geleerd had een goede patriarch voor zijn gezin te zijn, werd hij ook patriarch van de ring.

Gezinsleden vertellen hoe de kerk hun tot zegen is geweest. Terwijl zij praten wordt de kamer gevuld met een geest van liefde. Getuigenissen en tranen komen spontaan.

Zij herinneren zich de tijd dat zij ongeveer vijf kilometer van de dichtstbijzijnde gemeente woonden. 'We waren met zijn achten en de bus was te duur', zegt hun oudste dochter, Yenny, nu moeder van vier kinderen en de echtgenote van ringpresident Gregorio Figueredo. 'En dus moesten we lopen, twee uur heen, twee uur terug, iedere zaterdag voor het jeugdwerk en de OOV [vroegere organisatie van de kerk bestemd voor jongemannen en jonge vrouwen, vert.]. En omdat de kerkdiensten op zondag toen zowel 's ochtends als

's middags gehouden werden, liepen we die afstand tweemaal, in totaal twintig kilometer. Als het echt te heet werd, namen we onze lunch mee en aten we die tussen de vergaderingen door onder een boom. Ik herinner me *niet* sinds onze doop ook maar één vergadering gemist te hebben.' Thans zijn de zes kinderen en hun kinderen allemaal actieve en trouwe leden van de kerk.

De jongens herinneren zich nog dat ze amper zeven of acht jaar waren toen ze reeds, in wit hemd en met das, met de zendelingen mee gingen onderwijzen. Verschillende gezinsleden, onder meer de vijftienjarige Carolin, hebben een ringzending vervuld. Inmiddels hebben de Samaniego-jongens alledrie een voltijdzending verricht.

De meisjes herinneren zich dat hun moeder hen aanmoedigde om uit te gaan met leden van de kerk, hoewel er niet zoveel HLD-jongemannen bleken te zijn. Haar filosofie was: 'Er is zeker een moeder ergens die een bijzondere jongeman voor jou aan het voorbereiden is.' De drie gehuwde kinderen zijn dan ook alledrie gehuwd in de tempel.

Zuster Samaniego denkt terug aan de jaren dat zij het ochtendseminarie onderwees: 'Iedere ochtend stonden we op om vijf uur. Ik gaf de les en mijn man bereidde ondertussen het ontbijt voor onze kinderen en alle cursisten. Tegen zeven uur was iedereen klaar om naar school te gaan.' Toen zij als seminarieleerkracht ontheven werd, had zuster Samaniego haar eigen kinderen alle zes onderwezen. Ook in het

jeugdwerk, de zondagsschool en de onderlinge ontwikkelingsvereniging (OOV) heeft zij haar kinderen allemaal onderwezen. Op het ogenblik is zij presidente van de zustershulpvereniging van haar wijk.

Iemand haalt een plakboek te voorschijn met foto's van de Samaniego's en andere 'pioniersgezinnen' die hun kerk aan het bouwen zijn. En ze praten over het respect dat de kerk in Paraguay op het ogenblik geniet door de invloed van voorbeeldige leden.

Het wordt laat, maar niemand denkt eraan weg te gaan. Want de ene herinnering brengt de andere mee. Meerdere gesprekken hebben zich ontwikkeld. 'Ik ben erg blij,' zegt broeder Samaniego zachtjes, 'Mijn hart is vol blijdschap vanavond als ik luister en kijk naar mijn kinderen en hun gezinnen. "De mens is dat hij vreugde moge hebben." Zo voel ik mij vandaag!'

EEN STERK FUNDAMENT

Zoals de Samaniego's zijn er veel pioniers in Paraguay die, ook tijdens de jaren van ogenschijnlijk trage groei, door hun inzet en offerbereidheid de kerk een stevig fundament gegeven hebben.

Jarenlang was het alsof in vergelijking met andere gebieden in Zuid-Amerika de groei van de kerk in Paraguay minder snel verliep. Van 1949 tot 1977 behoorde Paraguay tot het zendingsgebied dat zijn hoofdzetel had in Montevideo (Uruguay). In 1977 werd het zendingsgebied gesplitst. De eerste ring in Paraguay werd georganiseerd in februari 1979. Eén jaar later, in juni 1980, werd de tweede ring gevormd, en in november 1992, de derde.

Op het ogenblik telt de kerk in Paraguay 13.000 leden. Sommigen zijn al tientallen jaren lid, anderen slechts enkele dagen. Maar allen zijn ze pioniers, mensen die in hun leven de invloed van de Heilige Geest ervaren en daaraan gehoor gegeven hebben in een geest van geloof en toewijding.

Carlos en Nelly Espínola en hun kinderen (vlnr): Arturo, Alvaro (op het ogenblik op zending in Uruguay), Ariel en Alejandra. 'Onze kinderen hebben ervaringen die hen helpen eigen getuigenissen te ontwikkelen', aldus Carlos Espínola. *Tegenoverliggende bladzijde: dansers op een talentenavond in een wijk in Asuncion.*

'IK BESLOOT TERUG TE KEREN'

Het leven had in 1967 niet mooier kunnen zijn voor Carlos Espínola. Met zeventien jaar was hij lid van de kerk geworden. Daarna had hij een zending vervuld in Uruguay, en ging hij studeren aan de Brigham Young University in Provo (Utah). Ook verdiende hij naar zijn maatstaven op dat ogenblik veel geld met het schrijven en voorbereiden van lesboeken Guaraní en Spaans (talen die in Paraguay worden gesproken) voor het Amerikaanse Peace Corps.

Zijn droom was compleet toen zijn Uruguayaanse verloofde, Nelly, bereid was om zich bij hem te voegen. Zij zouden in de Salt Lake-tempel trouwen, hij zou zijn diploma halen, en daarna zouden zij een prachtig leven in de Verenigde Staten kunnen opbouwen.

Maar om de één of andere reden had Carlos het gevoel dat er iets niet goed was. Hij zocht geestelijke leiding en vroeg om een patriarchale zegen. 'In mijn zegen stond dat ik mijn eigen volk zou helpen om de kerk te leren kennen en dat ik een leider onder hen zou worden', zei hij. 'Toen ik die zegen ontvangen had, heb ik over die woorden veel nagedacht.'

Hij bad en vastte om te weten hoe hij die zegen moest interpreteren: 'Nadat ik de bevestiging van de Heilige Geest had ontvangen, had ik het gevoel dat *dit niet de juiste plaats was voor mij* en dat de Heer mij werkelijk in Zuid-Amerika nodig had. Ik besloot om terug te keren.'

Hoewel zijn visum nog een heel jaar geldig was, gaf hij alles op – zijn flat en zijn meubelen, zijn studie en zijn baan – en keerde hij naar huis terug. In Uruguay trouwde hij met Nelly, zette daar zijn studie voort en behaalde twee diploma's: één in bedrijfseconomie en één in bouwkunde. Met de baan die hij daar aangeboden kreeg, verdiende hij drie keer minder dan in de Verenigde Staten.

'Mijn vrienden verklaarden me voor gek. Maar ik zei: "Nee, ik ben gelukkig omdat ik dit wil doen." En ik wist waarom ik het deed. Door te blijven, hebben wij veel zegeningen ontvangen die in mijn patriarchale zegen beloofd werden.'

In 1979 werd Carlos de eerste ringpresident van Paraguay. Ongeveer tien jaar later was hij de tweede Paraguayaan die als zendingspresident geroepen werd en opende hij het Zendingsgebied Antofagasta in Chili. Ook beroepsmatig is hij gezegend. Hij werkt nu al twintig jaar voor het kantoor

Leden van de gemeente op bezoek bij Jorge Arenas (met de baby in zijn armen) en zijn vrouw Rosa voor hun huis in Nivaclé Boquerón. Nivaclé Boquerón is een HLD-nederzetting van ongeveer veertig gezinnen. Zij hebben hun nederzetting de bijnaam *La Abundancia* gegeven, naar de Nephitische stad Overvloed in het Boek van Mormon.

van de Presiderende Bisschop in Uruguay en Paraguay. Op het ogenblik is hij regionaal manager van de Presiderende Bisschop in Paraguay.

'Wij zijn zeer tevreden met ons leven hier', zegt zuster Espínola. 'De broeders en zusters van de kerk zijn als familieleden voor ons. De Heer heeft ons en onze kinderen in geestelijk opzicht zeer gezegend.' Zij en Carlos zijn verzegeld in de tempel en hebben vier kinderen: Alejandra (22), Alvaro (20), Ariel (16) en Arturo (14). Zij spreken over de geweldige ervaringen die zij als gezin zowel op zending als thuis gehad hebben.

'Onze kinderen zijn ons fijnste erfdeel', aldus Carlos. 'Zij hebben ervaringen die hen helpen en eigen getuigenis te ontwikkelen. Ik kan zien dat zij niet op geleend licht leven.'

'WE DENKEN AAN ONZE BABY'

Ver afgelegen in de dunbevolkte, droge wildernis van het noordwesten van Paraguay, de *Gran Chaco*, ligt Nivaclé Boquerón, een nederzetting van ongeveer veertig HLD-gezinnen. Deze leden zijn Nivaclé-Indianen. Zij hebben hun dorp de bijnaam *La Abundancia* ('Overvloed') gegeven. De mees-

ten spreken alleen Nivaclé, enkelen ook een mondvold Spaans. Zij zijn hierheen gekomen vanuit Mistolar, een grotere, nog verder gelegen nederzetting van HLD-Nivaclé-Indianen. (Zie ouderling Ted E. Brewerton, 'Mistolar: een geestelijke oase', *De Ster*, september 1990, blz. 10-15.) Zendingelchtparen hebben de groep in *La Abundancia* geholpen om aan beide uiteinden van het dorp een waterput te graven. Zij leren hen ook geiten fokken en gewassen telen zodat er voldoende is om van te leven en wat extra om te verkopen.

De gemeente vergadert in een houten kerkje, een vergaderruimte die verlicht wordt met petroleumlampen. Bijna iedere avond is er een of andere activiteit, meestal een seminarie die dan later op de avond op een koorrepititie uitdraait. Zowel oud als jong zingt in het koor dat de lofzangen a capella in prachtige vierstemmige harmonie zingt.

Buiten het kerkgebouw staat een zelfgemaakt doopfont. Er is een terrein waar de jongens *fútbol* spelen, en een tuin, enkele bomen, en een klein kerkhof.

Op het kerkhof ligt Ireneo Arenas begraven, het zoonnetje van Jorge Arenas en zijn vrouw, Rosa. In augustus 1989 verlieten Jorge en Rosa met hun drie kinderen en twee andere

Rechts: Leden in Nivaclé Boquerón.
Uiterst rechts: Jorge en Rosa Arenas en hun dochters Dominga (9), Basílica (7) en Marivel (2).
Onderaan: Twee jonge leden van de gemeente halen water voor hun ouderlijk gezin.

gezinnen Mistolar voor een busreis van meer dan 2100 kilometer naar de Buenos Aires-tempel in Argentinië. 'Toen we uit Mistolar vertrokken, had de baby een verkoudheid,' aldus Jorge. 'Toen we in Buenos Aires aankwamen was hij er erg aan toe. Het was erg koud. We gingen naar de tempel en werden als gezin aan elkaar verzegeld. De baby was nog altijd ziek.'

Toen zij terugkeerden naar Paraguay besloten zij in *La Abundancia* te blijven in plaats van een aantal uren verder door te reizen naar Mistolar. De toestand van de baby werd steeds zorgwekkender. 'We konden niets voor hem doen.' Vijf dagen later stierf de baby.

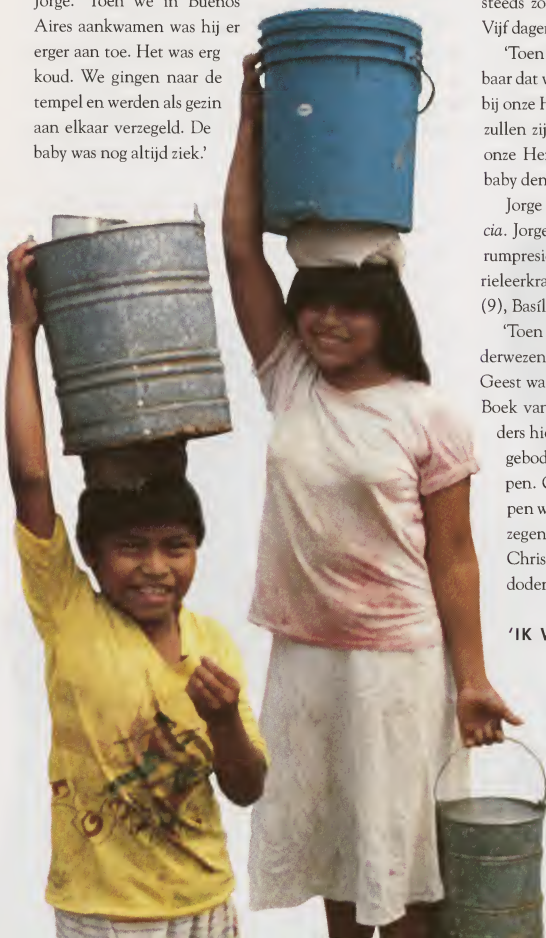
'Toen ik mijn zoon in mijn handen hield was ik zo dankbaar dat we net in de tempel verzegeld waren. Ik weet dat hij bij onze Hemelse Vader is en dat wij op een dag weer bij hem zullen zijn. Nu doen we erg ons best om alle geboden van onze Hemelse Vader te onderhouden omdat we aan onze baby denken.'

Jorge en Rosa hebben zich nu gevestigd in *La Abundancia*, die voorheen gemeentepresident was, is nu quorumpresident ouderlingen, assistent-koorleider en seminarieleerkracht. Het echtpaar heeft drie dochters: Dominga (9), Basílica (7), en Marivel (2).

'Toen de zendingen mij voor het eerst het evangelie onderwezen, voelde ik iets waarvan ik dacht dat het de Heilige Geest was. Ik voel die geest vaker, vooral wanneer ik in het Boek van Mormon lees. Jezus Christus heeft onze voorouders hier in Amerika bezocht. Een tijdlang hebben zij zijn geboden onderhouden, maar later hebben ze die verworpen. Om het even welke kerkfunctie waartoe ik geroepen word, aanvaard ik, omdat ik weet dat de Heer ons zal zegenen als wij in de kerk werken. Ik weet dat Jezus Christus voor ons gestorven is. Hij is opgestaan uit de doden en vergeeft onze zonden. Ik weet dat Hij leeft.'

'IK WAS OP ZOEK NAAR U'

In de stad Coronel Oviedo bad ouderling Christian Turrini, een Paraguayaanse zending, tot de Heer dat Hij hem en zijn collega, ouderling Matthew Porter, zou helpen om mensen te vinden die er klaar voor waren om naar hun prediking van het evangelie te luisteren. Na het gebed verlieten zij hun kamer en wandelden een paar

Links: Vanwege de bijna onberijdbare wegen is het bijzonder moeilijk om het afgelegen huis van Isabelino Giménez te bereiken. **Onderaan:** Ouderling Christian Turrini had net gebeden om de oprechten van hart te vinden toen hij en zijn collega Isabelino ontmoetten.

straten verder. Een *campesino* – een arme boer van het plateland – kwam op hen af en vroeg in het Guaraní: ‘Zijn jullie HLD-zendingen? Ik was op zoek naar jullie omdat ik weet dat de kerk waar is en ik gedoopt wil worden!’

Die *campesino* was Isabelino Giménez. Hij en zijn vrouw, Estanislada, hadden enkele jaren daarvoor samen met familieleden van Estanislada de zendelingenlessen gevolgd in een stad ver weg. Hoewel zijn schoonfamilie lid werd van de kerk, weigerde Isabelino zichzelf of Estanislada te laten dopen: ‘Ik zei tegen haar: “We vertrekken uit deze stad en

gaan op zoek naar onze toekomst.” Maar in werkelijkheid liep ik weg van het evangelie.’

Isabelino en Estanislada trokken de Paraguayaanse jungle in: ‘Wij liepen lange, lange tijd door de jungle. We zijn zonder ook maar iets aangekomen, alleen de kleren die wij droegen. We sliepen op de vloer, want we hadden geen bedden. We hadden nauwelijks genoeg voedsel.’ Hij ontgon een lap grond en werkte hard om daarop gewassen te kunnen telen. Maar toen kreeg hij een ernstige voetinfectie, evenals één van zijn zoons. Een plaatselijke dokter kon helemaal

Bij de doop van Isabelino en Estanislada (midden achteraan) werden nog twee van hun kinderen gedoopt, een pleegdochter (achteraan, tweede van links), en de jongere broer en zus van Estanislada. Ook de zendelingen staan op de foto.

geen hulp bieden. 'Ik was erg ziek en ongelukkig en wilde mijn leven veranderen', zegt Isabelino over die periode.

De familie van Estanislada verliet de stad en kwam bij hen in de buurt wonen. En hoewel zij daardoor het contact met de kerk verloren, bleven zij hun godsdienst naleven. 'Mijn zwager was altijd in de Schriften aan het lezen', aldus Isabelino. 'Op een dag zei ik hem dat ik niet kon slapen vanwege de pijn in mijn voet. Hij vertelde me dat ik tot mijn Hemelse Vader moest bidden. Ik vroeg hem: "Hoe moet ik dan bidden?" Waarop hij mij leerde bidden. Hij zei dat ik mezelf aan de Heer moest geven.

'Die dag knielde ik neer en vroeg ik mijn Hemelse Vader om vergeving voor mijn zonden. Ik vroeg Hem om mij en mijn zoon van onze zweren te genezen omdat ik voor mijn gezin moest zorgen. Toen ik mijn vrouw vertelde dat ik mezelf aan de Heer gegeven had, glimachte zij van puur geluk.

'Mijn schoonouders begonnen mij over de kerk te leren. We lazen het Boek van Mormon en het boek *Evangeliebeginselen*. Zij leerden me bidden in de naam van Jezus Christus. Onze zweren genazen.'

Nu wilden Estanislada en hij gedoopt worden, maar zij wisten niet hoe dat kon. Zij hadden het geld niet om terug te gaan naar de stad waar de zendelingen hen oorspronkelijk onderwezen hadden. Ten slotte, vier jaar na de genezing van de zweren, maakte Isabelino de vier uur durende voet- en bustocht naar de dichtstbijgelegen stad, Coronel Oviedo, in de hoop dat de kerk er gevestigd was en hij de zendelingen daar zou kunnen vinden.

'Bij het eindpunt stapte ik uit de bus en vroeg ik een jongen op een fiets of hij wist waar De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen was; hij antwoordde mij dat die ver weg was. Ik liep vier straten verder in de richting van het centrum en vroeg het opnieuw aan een man. Hij antwoordde dat hij het niet wist. Ik begon tot mijn Hemelse Vader te bidden dat ik de hoop niet zou opgeven.

'Op de hoek van een straat vroeg ik het aan een dame. "Wacht hier," zei ze, "Ik ken die zendelingen. Ze zullen hier

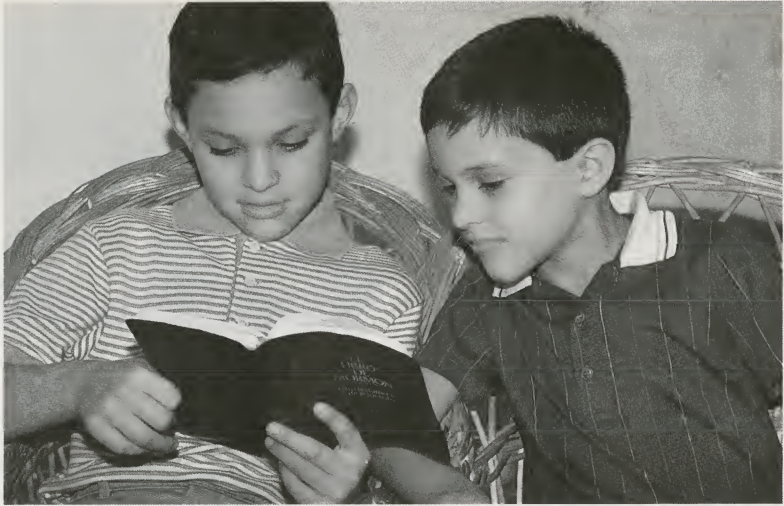
FOTOGRAAF CHRISTIAN TURRINI

weldra voorbijkomen." Ik wachtte ongeveer twintig minuten, toen de dame zei: "Daar komen die zendelingen." Toen ik hen zag, rende ik zonder omkijken de straat over. Ik had zo aangereken kunnen worden, maar ik wilde hen absoluut spreken.'

De zendelingen wilden het gezin Giménez graag onderwijzen. De zendingspresident gaf hun toestemming om de jungle in te reizen. Om zes uur 's ochtends namen ze de bus in Coronel Oviedo en reden een paar uur naar een nabijgelegen stad. Daar trof Isabelino hen en samen maakten ze een tweede busrit, deze keer van dertig minuten. Daarna liepen ze anderhalf uur door de jungle. Rond tien uur 's ochtends kwamen ze bij het huis van het gezin Giménez aan. 'Ik denk niet dat ik ooit zo ver gelopen heb', zegt ouderling Turrini. 'Hoewel ik uit Paraguay kom, ben ik nog nooit zo ver de jungle in geweest. We zagen veel wilde dieren, slangen en vogels. Toen we bij hen thuis kwamen, behandelde het gezin ons alsof we engelen waren. De kinderen stonden om ons heen te springen en de volwassenen waren in tranen. Zij hadden gebeden dat we veilig zouden aankomen en hadden een lunch voor ons klaar staan.'

Die dag gaven de zendelingen drie zendelingenlessen aan een groep van ongeveer dertig mensen. Sommigen waren al lid van de kerk, familieleden van Estanislada. Zij hadden bijna alle hoop opgegeven de kerk ooit nog terug te vinden. Anderen waren geïnteresseerde burens. Na drie uur onderrecht keerden de zendelingen terug naar de stad.

De volgende dag maakte het hele gezin Giménez, kinderen inbegrepen, zelf de reis naar Coronel Oviedo. Het regende en de reis duurde zeven uur. De zendelingen gaven hen de laatste drie lessen. De dag daarop, zondag 8 september 1991, werden Isabelino, Estanislada en twee van hun

Rechts onderaan: Dionisio en Gladys Aguilera konden niet wachten tot de zendelingen aan hun deur klopten en gingen hen zelf opzoeken. Hun zonen Eduardo (9) en David (7) (boven) bestuderen nu het Boek van Mormon ter voorbereiding op hun eigen zending. Links onderaan: foto's van de binnenstad van Asunción.

kinderen, Anfbal en Diana, gedoopt. Tevens werden nog een pleegdochter, én de jongere broer en zus van Estanislada gedoopt. Bovendien hebben Isabelino en Estanislada nog twee jongere kinderen, Derlis en Emanuel.

'Toen ik afdaalde in het water,' aldus Isabelino, 'ik weet niet meer hoe, maar het was net alsof ik voor een seconde dood was. Toen ik uit het water opkwam, was ik zo gelukkig dat ik van pure blijdschap huilde. Toen de zendingen mij bevestigden, had ik een geweldig gevoel. Ik stond op om mijn getuigenis te geven en kon ik er niet mee ophouden; zo gelukkig voelde ik mij. Sindsdien heb ik mijn getuigenis gegeven aan al mijn vrienden en burens, want ik wil dat zij dezelfde vreugde ervaren die ik voel.'

'WIJ GINGEN HEN OPZOEKEN!'

Jarenlang hebben Gladys en Dionisio Aguilera uit Asunción HLD-zendingen in de stad gezien en zich afgevraagd wie die jongemannen waren en wat zij aan het doen waren. 'Ze hebben nooit bij ons aangeklopt,' zegt Gladys, 'wat wij overigens wel gewild hadden.'

'Ik vertelde mijn vrouw dat we hen moesten helpen omdat zij hard werkten en zich veel moeite getroostten voor de mensen van ons land', aldus Dionisio, een automonteur. 'Uiteindelijk gingen wij hen opzoeken, niet omgekeerd!'

Zij nodigden twee Noordamerikaanse zendingzusters uit bij hen thuis; in juli 1991, slechts enkele weken later, lieten zij zich al dopen. Nog een paar weken later waren Dionisio en Gladys geroepen als jonge-mannenpresident en jonge-vrouwenpresidente van de Gemeente Anahí.

'Wij waren twaalf jaar gelukkig getrouwd,' zegt Gladys, 'maar hadden altijd het gevoel gehad dat er iets ontbrak. Eenmaal lid van de kerk begonnen we nieuwe zaken in ons leven te ontdekken die we tevoren nooit hadden opgemerkt.' Zo herinneren zij zich levendig de eerste keer dat zij vasten; zij ervoeren een sterke geest die zij daarvoor nog nooit gevoeld hadden. Ook de ervaring met een priester-

schapszegen waardoor hun zoon genezen werd, zullen zij nooit vergeten.

'Nu is ons geluk compleet', zegt zuster Aguilera. Zij bereiden hun zonen Eduardo (9) en David (7) voor op een voltijsdending. Er is net een nieuw HLD-kerkgebouw een straat verder van hun woning gebouwd. 'Het getuigenis dat ik had bij mijn doop is niet voldoende,' zegt ze. 'Ik wil het iedere dag zien groeien.'

'MI COLONEL'

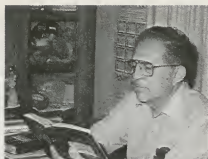
Zijn waardige houding is nooit aanmatigend. Hij behandelt mensen als een grootvader, vriendelijk, met veel liefde, en zonder enige superioriteit. Als gepensioneerd kolonel van het Paraguayaanse leger gaat hij even gemakkelijk om met regerings- en militaire leiders als met familieleden en vrienden, of met leden in de uitoefening van kerkroepingen. Met groot respect noemen zowel leden als niet-leden hem vaak 'mi colonel'.

In 1963, dertig jaar geleden, was Luis A. Ramírez een jonge majoor in het Paraguayaanse leger. Op een dag vond hij een exemplaar van het Boek van Mormon op tafel in zijn huis in Asunción. Hij had het nooit tevoren gezien en wist niet waar het vandaan kwam. Hij nam het op en begon erin te bladeren. 'Er stond in dat het "het woord van God" was', herinnert hij zich. 'Die uitdrukking "het woord van God" trof mij diep. Dus ik begon erin te lezen. Ik had grote belangstelling.'

Het ogenblik kon niet beter gekozen zijn. 'Reeds drie maanden voelde ik de behoefte om dichter tot God te komen,' zegt hij. Zijn eigen godsdienst gaf hem geen voldoening, maar hij was wel weer begonnen wekelijks de kerkdiensten bij te wonen in de hoop enkele antwoorden te vinden. 'En ik begon tot God te bidden; niet de soort gebeden die ik als kind geleerd had, eerder zoals de zendingen mij later leerden bidden. Die zoektocht duurde ongeveer drie maanden, totdat ik het boek vond.'

FOTOGRAFIA LEONOR GARCIA

In hun huis in Asunción: kolonel Luis A. Ramírez met zijn vrouw, Hortensia, en hun dochter, Lizet, die net terug is van een zending in Uruguay.

'Wie heeft dit boek hier achtergelaten?', vroeg hij aan zijn familieleden. Een vijftienjarige verwant antwoordde dat twee zendelingen het hem een paar dagen voordien bij een vriend gegeven hadden. 'Ik bleef erin lezen en raakte steeds meer geïnteresseerd. Dus zei ik tot de jongen: "Als je die zendelingen nog eens ziet, nodig ze dan hier uit."'

Toen de zendelingen enkele dagen later langskwamen had Luis het Boek van Mormon bijna uitgelezen. Hij had een heleboel vragen. De volgende drie weken gaven de zendelingen Luis en zijn vrouw, Hortensia, twee zendelingenlessen per week. Beiden werden gedoopt op de zaterdag na het derde bezoek van de zendelingen. Het gevolg was dat ook vrienden en verwanten in het evangelie geïnteresseerd raakten en lid van de kerk werden. Al vlug werd de 'majoor' de 'president' van de Gemeente Moroni in Asunción.

Op een bepaald ogenblik in zijn militaire loopbaan moest broeder Ramírez vijftien maanden naar het buitenland. Tijdens die eenzame, moeilijke tijd 'heeft het evangelie mij veel geholpen', zegt hij. 'Ik heb vaak gebeden en gevast en mij erg dicht bij mijn gezin gevoeld. En ik was er trots van overtuigd dat alles goed met mij zou gaan. Ik voelde dat de Heer mij door middel van de Heilige Geest hielp.'

In 1969, zes jaar na zijn doop, werd broeder Ramírez bevorderd tot kolonel. Tot aan zijn pensionering in 1975 gaf hij les aan de militaire academie. Hij heeft nooit verborgen gehouden dat hij een heilige der laatste dagen was. Door zijn voorbeeld zijn in de loop der jaren sommige studenten geïnteresseerd geraakt in de kerk en zijn lid geworden.

Na zijn pensionering zijn broeder en zuster Ramírez met hun gezin voor een periode van vijf jaar naar Utah verhuisd,

waar broeder Ramírez een diploma behaald heeft aan de Brigham Young University. Kort na zijn terugkeer in Paraguay werd hij genoemd als eerste Paraguayaanse zendingspresident, en nog wel van zijn eigen land.

Na zijn ontheffing in 1984 is kolonel Ramírez in de kerk werkzaam gebleven als raadgever van zendings- en ringpresiden-

denen en is hij leden blijven opbouwen en mee blijven werken aan de vestiging van de kerk in verafgelegen districten en gemeenten. Ook is hij de kerk blijven raad geven in haar betrekkingen met de Paraguayaanse regering zodat deuren zijn opengegaan die misschien niemand anders had kunnen openen. Met de nederigheid die hem kenmerkt, minimali-

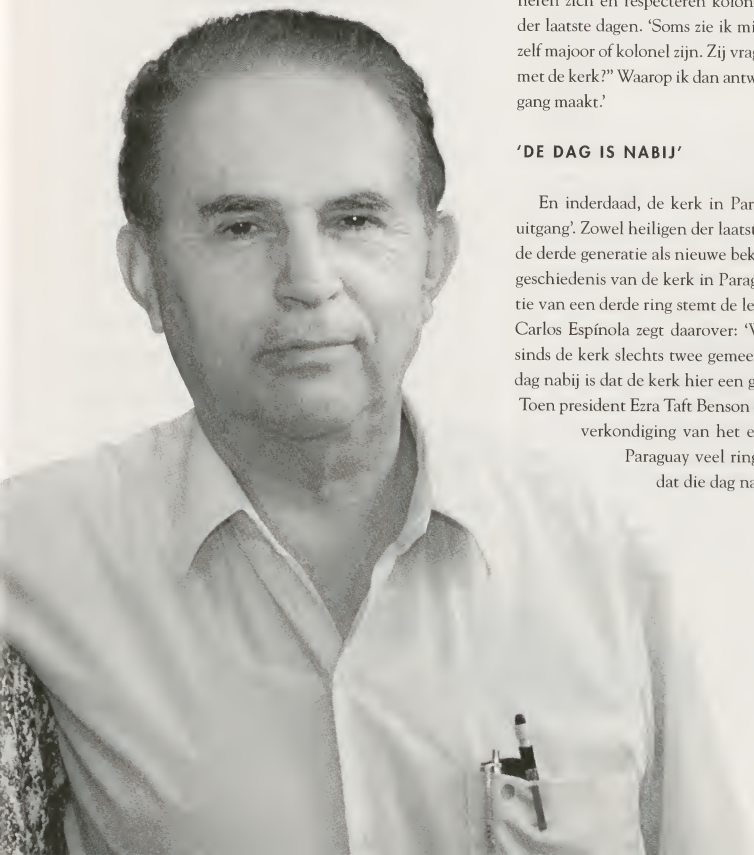
seert hij zijn eigen inbreng: 'Misschien heb ik wat kunnen helpen, ja.' Maar wie met hem heeft samengewerkt, weet dat hij een talent heeft om mensen voor de kerk te winnen en dat hij een goodwill-ambassadeur is bij de leiders van het land.

Een aantal van zijn voormalige studenten en collega's die nu verantwoordelijke posities in het land bekleeden, herinneren zich en respecteren kolonel Ramírez als een heilige der laatste dagen. 'Soms zie ik mijn studenten terug, die nu zelf majoor of kolonel zijn. Zij vragen mij dan: "Hoe gaat het met de kerk?" Waarop ik dan antwoord dat zij goede vooruitgang maakt.'

'DE DAG IS NABIJ'

En inderdaad, de kerk in Paraguay 'maakt goede vooruitgang'. Zowel heiligen der laatste dagen van de tweede en de derde generatie als nieuwe bekeerlingen bepalen mee de geschiedenis van de kerk in Paraguay. De recente organisatie van een derde ring stemt de leden optimistisch. Broeder Carlos Espínola zegt daarover: 'We wonen al in Paraguay sinds de kerk slechts twee gemeenten telde. Ik voel dat de dag nabij is dat de kerk hier een grote groei zal doormaken. Toen president Ezra Taft Benson ons land toewijdde aan de

verkondiging van het evangelie zei hij dat er in Paraguay veel ringen zouden komen. Ik zie dat die dag nabij is.' □

WAAROM REN IK EIGENLIJK WEG?

Ouderling Angel Abrea

van de Zeventig

Maakt u verstandig gebruik van de grote gave keuzevrijheid, of laat u het gebruik daarvan over aan anderen?

In Argentinië bestaat een verhaal dat ongeveer zo gaat: Op een hoek van een straat staat een groepje honden elkaar te vertellen over het wel en wee van hun dagelijkse hondeleven. Het is een grote groep, en ze praten op luide toon met elkaar. Plotseling schreeuwt de meest opletende van hen: 'Daar komt de hondenvanger!' Onmiddellijk verspreiden zich dieren in alle richtingen. Ze lopen zo hard als ze kunnen. Ongeveer twee straten verder stopt er een en zegt: 'Waarom ren ik eigenlijk weg? Ik ben een kat!'

Hoewel dit eigenlijk een verhaaltje voor kinderen is, ben ik van mening dat wij er allemaal iets belangrijks uit kunnen leren. Vaak gedragen we ons net als die kat – door wat anderen doen of zeggen, maken we geen gebruik van een van de grootste gaven die God ons gegeven heeft: onze keuzevrijheid.

Die vrijheid hebben we allemaal. Onze verhoging is ervan afhankelijk. En we zullen allen rekenschap moeten afleggen aan onze Hemelse Vader van hoeveel vooruitgang we hebben gemaakt door verstandig gebruik te maken van die vrijheid.

Laten we eens even analyseren hoe goed we gebruik maken van onze keuzevrijheid. Het is net zoiets als ons afvragen: 'Waarom ren ik eigenlijk weg?'

De mens bepaalt zelf zijn bestemming door de keuzen die hij doet. Dat is een eeuwige wet. Wat wij zaaien, zullen wij ook oogsten.

Wij kunnen niet het zaad van laksheid en weinig inzet zaaien en vervolgens verwachten de zegeningen van toewijding en grote inzet te oogsten. We bepalen dagelijks door de keuzen die we doen of we verder bouwen aan onze eeuwige woning bij onze Hemelse Vader, of dat we verder afglijden langs een pad dat ons wegleidt van onze eeuwige zegeningen. Samuël de Lamaniet bekleemtoonde dit denkbeeld ook al:

'En gedenkt, gedenkt nu, mijn broeders, dat een ieder, die verloren gaat, door zichzelf verloren gaat; en dat een ieder, die ongerechtigheid bedrijft, het tegen zichzelf bedrijft; want ziet, gij zijt vrij; het is u vergund om voor uzelf te handelen; want ziet, God heeft u kennis gegeven en u vrijgemaakt' (Helaman 14:30).

Of wij gelukkig of ongelukkig zijn, gemoedrust hebben of ons zorgen maken, dat hangt allemaal af van de keuzen die wij dagelijks doen. Wij kunnen niet andere mensen die keuzen voor ons laten doen en tegelijkertijd het gevoel hebben dat wij de zegening van de keuzevrijheid verstandig gebruiken.

WIE BESLIST ER?

Ik ken iemand die een tijd geleden een hoge functie in een bedrijf kreeg. Elke dag ging hij met zijn akentas naar kantoor. Op een dag vroeg zijn vrouw aan hem: 'Waarom neem je eigenlijk elke dag die tas mee?'

Hij antwoordde: 'De vice-president is een belangrijk man, en zijn papierwerk is ook belangrijk. Vind je ook niet?' 'Ja', zei ze. Maar toen vroeg ze: 'Hoe vaak doe je je tas open en gebruik je die papieren?'

'Nou, om eerlijk te zijn maar heel zelden', antwoordde hij.

Waarop zij zei: 'Als je je door die tas belangrijk voelt, zou het dan niet makkelijker zijn om een lege tas mee te nemen?'

En terwijl hij daarover nadacht, voegde ze er nog een idee aan toe.

'Maar als je hem alleen meeneemt voor je status, dan wil ik je eraan herinneren dat tegen de tijd dat jij het kantoor verlaat, alleen de conciërge je ziet.'

Wij komen vaak vast te zitten in een bepaalde routine. Wij doen iets omdat het de gewoonte is. Maar het feit dat de meeste mensen iets doen, wil niet zeggen dat het goed is. Bij het bewerkstelligen van onze verhoging is het belangrijk om in alle eerlijkheid tegenover onszelf te bepalen wat onze drijfveer is, want de gedachten die daaruit voortvloeien, leiden later tot daden.

We maken net zoveel gebruik van onze keuzevrijheid voor ons denken als voor ons handelen. President David O. McKay heeft het als volgt uitgedrukt: 'Ieder van ons is de architect van zijn eigen lot; en wee de ongelukkige die iets probeert te bouwen zonder de inspiratie van God, zonder te beseffen dat hij van binnenuit groeit, en niet van buitenaf' (*Instructor*, januari 1964, blz. 1).

Als we wat ons denken betreft geen doeltreffend gebruik maken van die keuzevrijheid, zal onze geest niet getraind worden in het stellen van doelen en het beheersen van verlangens. Als we niet duidelijk in gedachten vaststellen wat we willen bereiken, zullen onze handelingen niet doelgericht zijn; ze kunnen dan vervangen worden door de houding en de doelen van andere mensen.

TIJD

Denk eens aan al die mensen die veelgehoorde uitspraken herhalen zonder erbij na te denken wat ze eigenlijk zeggen. Toch zijn die uitspraken in veel gevallen bepalend voor wat ze doen.

Sommigen zeggen bijvoorbeeld 'de tijd vliegt voorbij', terwijl de tijd met een vaste snelheid voorbijgaat. Of ze hebben het over 'tijd sparen'. Maar tijd kan niet gespaard, noch geleend worden. Hoe vaak hebt u al iemand horen zeggen dat hij tijd wil 'inhalen'? Als de tijd eenmaal voorbij is gegaan, kan hij niet meer vervangen worden.

Dat zijn de meestgehoorde uitspraken over de tijd. En in feite gebruiken we ze zelf ook vaak, zonder erbij stil te staan wat ze betekenen.

Er bestaat geen twijfel over dat tijd schaars is. Als we onze tijd niet verstandig beheren, kan er op een gegeven moment niets meer over zijn om te beheren. President Spencer W. Kimball heeft gezegd: 'Verspilling is onverantwoordelijk, en wel in het bijzonder verspilling van tijd, daar tijd in de dagen van onze proeftijd zo'n beperkt goed is' (*Het wonder der vergeving*, blz. 102).

De oplossing daarvoor is niet te klagen of zich te voegen bij hen die verklaren 'Er is geen tijd', maar uw tijd verstandig te gebruiken.

In het gebruik van onze tijd is het van het grootste belang zelfdiscipline te betrachten bij het nemen van beslissingen. Als we onze tijd niet verstandig gebruiken, maken we geen verstandig gebruik van onze keuzevrijheid.

MENSELIJK

Een andere veelgehoorde uitspraak die gebruikt wordt om het onjuiste gebruik van onze keuzevrijheid te rechtvaardigen, is (meestal gezegd met een zekere toon van verslagendheid en overgave): 'Tegen zoveel tegenspoed kan ik niet op; ik ben ook maar een mens.'

Hoe kan men tegenspoed of tegenstellingen nou als beperkende factoren zien? We kunnen ze niet als rechtvaardiging gebruiken als we niet handelen. Ze zijn juist de reden dat we moeten handelen.

Lehi heeft het volgende tegen Jakob gezegd: 'Want het is noodzakelijk, dat er een tegenstelling in alle dingen is. Indien dit niet zo ware (...) zou er geen rechtvaardigheid kunnen worden teweeggebracht noch goddeloosheid, geen heiligheid noch ellende, geen goed noch kwaad' (2 Nephi 2:11).

Wij zullen tijdens deze hele sterfelijke proeftijd geconfronteerd blijven worden met die beproevingen, tegenspoed of omstandigheden die sommigen als ongunstig willen bestempelen. Het is een beginsel dat er altijd is geweest. Wij moeten het feit dat wij menselijk zijn niet gebruiken als excuus om niet positief te hoeven handelen wanneer we met een moeilijke situatie geconfronteerd worden.

Er zijn mensen die geloven dat ons mens-zijn een rechtvaardiging is voor onze zwakheid. Dát geloven is hetzelfde als suggereren dat God ons naar de aarde gestuurd heeft met de bedoeling ons te laten falen, waardoor wij niet anders zouden kunnen dan toegeven aan de verleidingen van Satan.

Uit de Schriften leren we echter: 'De mensen dienen ijverig voor een goede zaak werkzaam te zijn, en vele dingen uit eigen vrije wil te doen, en veel gerechtigheid tot stand te brengen;

'Want de macht is in hen, waardoor zij naar eigen willen kunnen handelen. En voor zoverre de mensen goed doen, zullen zij geenszins hun beloning verliezen' (Leer en Verbonden 58:27-28).

Uit deze verzen blijkt duidelijk welke houding we behoren aan te nemen bij het aanpakken van de taken in ons leven – een enthousiaste houding van energie en goede wil. In die uitspraak van de Heiland vinden we verscheidene belangrijke zinsneden: 'ijverig werkzaam', 'uit eigen vrije wil', 'de macht is in hen' en 'gerechtigheid tot stand te brengen'. Elke zinsnede is een boodschap op zich. Maar samen motiveert ze ons om onze talenten en onze keuzevrijheid bereidwillig te gebruiken.

Met deze woorden leert de Heiland ons dat we Hem bereidwillig moeten dienen. Die bereidwilligheid moet gebaseerd zijn op ons verlangen om dat te doen, en niet op enige verplichting. Als we vreugde willen vinden in het leven naar de wil van de Heiland, dan moeten we een oprecht verlangen hebben om Hem te behagen. Daardoor krijgen we gemoedsrust en een gevoel van voldoening dat wij niet op enige andere wijze kunnen krijgen.

DE KANT VAN DE HEER

Wij moeten onze dagelijkse routine onderbreken om te mediteren over de geweldige zegening die wij in de vorm van onze keuzevrijheid gekregen hebben. Ouderling George Albert Smith heeft gezegd:

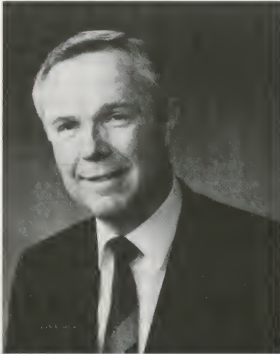
'Er is een duidelijke scheidingslijn tussen het terrein van de Heer en dat van Lucifer. Als we aan de kant van de Heer leven, kan Lucifer ons niet beïnvloeden, maar als we de lijn overschrijden naar zijn terrein, zijn we in zijn macht. Houden we ons aan de geboden van de Heer, dan zijn we veilig aan zijn kant van de lijn. Zijn we echter ongehoorzaam aan zijn leringen, dan betreden we vrijwillig de verleidingszone en geven we de vernietiging, die daar altijd aanwezig is, een kans. Met die kennis zouden we altijd een groot verlangen moeten hebben om aan de kant van de Heer te leven' (*Improvement Era*, mei 1935, blz. 278).

Het is mijn oprecht verlangen dat wij, in onze dagelijkse worsteling met het nemen van beslissingen, altijd aan de kant van de Heer zullen staan. □

NIEUW PRESIDIUM GEBIED EUROPA

Op 15 augustus jongstleden heeft het Gebied Europa een nieuw presidium gekregen. Ter kennismaking vindt u op deze en de volgende bladzijde korte levensbeschrijvingen van president Neuenschwander en zijn raadgevers.

Gebedspresident Dennis B. Neuenschwander

Ouderling Dennis B. Neuenschwander

'Ik denk dat we het in ons hebben om samen te dromen en ons dan opofferingen te getroosten om die dromen te verwezenlijken', zegt ouderling Dennis B. Neuenschwander van de Zeventig, sedert 15 augustus geroepen als president van het Gebied Europa.

Ouderling Neuenschwander is op 6 oktober 1939 in Salt Lake City geboren. Hij is de op één na oudste van de vier kinderen van George Henry en Genevieve Bramwell Neuenschwander. De familie verhuisde later naar Ogden, waar Dennis in 1957 de Ogden High School afmaakte. Na zes maanden actieve dienst bij de luchtmacht ging hij op zending naar Finland. Omdat er toen geen opleidingsinstituut voor zendingelingen was, kregen de zendingelingen taalles zodra ze in het desbetreffende land waren aangekomen. Na elf maanden

langs de deuren te zijn gegaan, besteedde broeder Neuenschwander de rest van zijn zending grotendeels aan het onderwijzen van de Finse taal aan zijn medezendingelingen.

Toen hij weer thuis was, bleef hij geïnteresseerd in talen. Hij ging Russisch studeren en haalde verschillende graden achtereenvolgens aan het Weber State College (1964), de Brigham Young University (1966) en een doctorstitel aan de Syracuse University (1974).

Intussen had broeder Neuenschwander LeAnn Clement ontmoet. Zij werkte als assistente bij de opticien waar hij zijn contactlenzen ging halen. Ze trouwden op 13 juni 1963 in de Salt Lake-tempel. De Neuenschwanders hebben vier zonen — Jeffery, Michael, Bradley en Stephen.

Nadat broeder Neuenschwander afgestudeerd was, doceerde hij Russisch aan de University of Utah en de Brigham Young University. Toen ging hij werken bij de afdeling familiegeschiedenis van de kerk, waar hij begon met het filmen van allerlei materiaal in Oost-Europa. Gedurende die taak, die vijfjaar duurde, ging zijn gezin met hem mee naar Frankfurt. Daarna keerde hij terug naar het hoofdkantoor van de kerk als hoofd van de afdeling internationale acquisitie.

Broeder Neuenschwander werd in 1987 geroepen om het toenmalige Zendingengebied Wenen Oost te presideren, dat Polen, het toenmalige Tsjechoslowakije, Hongarije, Joegoslavië, Griekenland, en later ook Egypte, Turkije en Cyprus omvatte. In die positie werkte president Neuenschwander nauw samen met ouderling Russell M. Nelson en

ouderling Hans B. Ringger om erkenning te verwerven voor de kerk in de landen van het Oostblok, en om er later zendingelingen te krijgen en er gemeenten te organiseren. Ouderling Neuenschwander zegt daarover het volgende: 'Het is ongelooflijk geweest om te zien hoe de mensen het evangelie omhelsd hebben. Al die decennia met atheïsme hebben toch niet kunnen uitwissen wat ons het diepst beroert — het verlangen om te geloven, te dienen, gelukkig te zijn en iets tot stand te brengen, allemaal zaken die van het grootste belang zijn in het evangelie'.

Omdat er tegen het einde van hun zending uit hun zendingengebied vier nieuwe zendingengebieden waren georganiseerd zijn de Neuenschwanders — op verzoek van het Eerste Presidium — een jaar langer gebleven om het zendingenswerk te leiden in delen van Oost-Europa.

Sinds 1 oktober 1991 is ouderling Neuenschwander werkzaam als raadgever in het presidium van het Gebied Europa. 'Hij houdt veel van mensen', vertelt zijn vrouw. 'Hij is stil maar sterk. Hij is niet bang voor uitdagingen en hij werkt hard — ongeacht waar hij mee bezig is.'

De kern van het succes van ouderling Neuenschwander is zijn overtuiging van de goddelijkheid van de Heiland en de herstelling van het evangelie.

'Ik heb de macht daarvan op grootte wijze tot uitdrukking zien komen,' zegt hij. 'Het verandert iemands leven, houding en waarden — alles ten goede. Dergelijke macht kun je niet ervaren zonder de kracht ervan te waarderen.'

Te raadgever Robert K. Dellenbach

Ouderling Robert K. Dellenbach

Ouderling Dellenbach is altijd al gefascineerd geweest door mensen en hun verscheidenheid. 'Ik houd van mensen. Ze zijn heel belangrijk voor me.' Robert K. Dellenbach, zoon van Frank Dellenbach en Leona Conshafter, is op 10 mei 1937 in Salt Lake City geboren en opgegroeid in Clinton (Utah). 'Ik heb mijn kinderjaren doorgebracht op een boerderij en heb met veel verschillende mensen uit alle lagen van de bevolking samengewerkt,' zegt hij. 'Er kwamen zakenmensen, andere boeren, en buitenlandse arbeiders, die kwamen helpen met de oogst in de herfst. We werkten samen en we werkten hard. Ik leerde hen en de onderlinge verschillen aanvaarden en respecteren.'

Die houding komt ook naar voren in ouderling Dellenbachs mening over het evangelie. 'Je krijgt er een gevoel van vrede en geruststelling door', zegt hij. 'Iedereen vindt er troost in.'

Ouderling Dellenbach en zijn vrouw, Mary-Jayne Broadbent, hebben altijd geprobeerd om het evangelie de hoogste prioriteit te geven. Ze trouwden op 17 augustus 1962 in de Manti-tempel en hebben drie zonen: Rob, David en Dan.

'Het gezinsgebed is de basis van onze gezinsband', zegt zuster Dellenbach. 'We houden het zowel 's morgens als 's avonds. Het is de grootste stabiliserende kracht in ons gezinsleven.'

Na zijn zending in West-Duitsland studeerde ouderling Dellenbach internationale betrekkingen aan de University of Utah en haalde vervolgens aan de BYU een doctoraal in bedrijfsseconomie. Daarna heeft het gezin Dellenbach nooit lang in één plaats gewoond. Zij hebben gewoond in Alaska, waar ouderling Dellenbach werkzaam was als zakelijk directeur, vice-president en president van enkele plaatselijke universiteiten. Ze hebben ook in zuidelijk Californië gewoond; in Washington D.C.; en in Duitsland, waar ouderling Dellenbach eerst over het Zendingsgebied Düsseldorf en vervolgens over het Zendingsgebied München presideerde. Daarna heeft de familie Dellenbach zes jaar in Salt Lake City gewoond en was ouderling Dellenbach er president van de American Synergy Corporation, een bedrijf dat zich met milieuzaken bezighoudt.

In april 1990 werd ouderling Dellenbach geroepen als lid van de Zeventig. Sedert augustus 1992 was hij werkzaam als tweede raadgever in het presidium van het Gebied Europa.

'Door mijn werk met mensen uit alle lagen van de bevolking ben ik erachter gekomen dat er veel goeds in de wereld is', zegt ouderling Dellenbach. 'Dat goeds moeten we blijven aanmoedigen.'

Te raadgever C. Max Caldwell

Ouderling C. Max Caldwell

C. Max Caldwell heeft zijn jeugd in Vernal (Utah) doorgebracht. Hij hield van de nabijgelegen bergen, maar ook van het evangelie: 'Ik herinner me dat ik, toen ik tien was, een sterk gevoel van de waarheid van het evangelie kreeg tijdens een getuigenisdienst. Ik kon mijn tranen niet bedwingen.'

Hij is op 4 december 1933 in Salt Lake City geboren, maar groeide op in Vernal. In het voortgezet onderwijs deed hij veel aan sport. Daarna studeerde hij bedrijfswetenschappen en haalde zijn kandidaats. In 1952 trouwde hij in de tempel met zijn jeugdvriendin, Bonnie Lee Adamson. Zij hebben vijf kinderen.

Broeder Caldwell heeft van 1953 tot 1955 een zending vervuld in het Zendingsgebied Noordelijke Centrale Staten. Na van 1958 tot 1961 als piloot betrokken te zijn geweest bij de Koreaanse oorlog, keerde hij terug naar de BYU, waar hij afstudeerde in kerkgeschiedenis en kerkleer.

'Toen ik als leerkracht van de kerkelijke onderwijsinstellingen ging werken en de Schriften ècht begon te bestuderen, kreeg de Heiland veel meer betekenis voor mij. Ik heb altijd geweten dat Hij bestond, maar aan mijn getuigenis van de kerk heb ik een getuigenis van Christus toegevoegd', aldus ouderling Caldwell, die aan het seminarie in Salt Lake City heeft lesgegeven en aan het instituut naast de University of Utah.

Ten tijde van zijn roeping als lid van de Zeventig in augustus 1992 was hij docent aan de Brigham Young University. Tevens was hij werkzaam als regionaal vertegenwoordiger in het Gebied Utah-Zuid. Van 1983 tot 1986 was hij president van het Zendingsgebied Baton Rouge (Louisiana). Op het ogenblik is hij geroepen als tweede raadgever in het presidium van het Gebied Europa.

'In de aprilconferentie van 1951 deed David O. McKay de volgende uitspraak: "Wat je diep in je hart denkt over Christus, is bepalend voor wie je bent en hoe je zult handelen." Buiten de Schriften heeft geen uitspraak mijn leven meer beïnvloed dan die', aldus ouderling Caldwell. <

Nieuwe zendingspresident in het Zendingsgebied Antwerpen

President en zuster Peck: 'Wij zijn heel gewone mensen'.

Jos Peeters

Van het Antwerpse Centraal Station is het slechts vijf minuten te voet naar de Appelmansstraat. Op de benedenverdieping van nummer 24, een onopvallend herenhuis, is het kantoor van het Zendingsgebied Antwerpen gevestigd. In tegenstelling tot de verlaten aanblik die de stad biedt op deze regenachtige juli-ochtend is het in het smalle kantoor erg druk. President Donald M. Peck en zijn vrouw, Marylyn, hebben net een vergadering achter de rug met een vijftiental zendelingen. De meesten verlaten het kantoor en reizen terug naar hun werkgebied. Aan de overblijvenden geeft president Peck nog enkele instructies voor het administratieve werk van die dag. Daarna gaan we naar zijn kantoorje voor ons gesprek.

President Peck achter zijn bureau.

President en zuster Peck met enkele zendingen in het kantoor aan de Appelmannsstraat.

President Peck, in 1953 werd u als jonge zending geroepen naar de Nederlandse Zending. Wat kunt u zich nog uit die tijd herinneren?

Dat was vlak na de oorlog in Korea. Ik had net mijn militaire dienst beëindigd; ik had in Amerika soldaten opgeleid als telefonist voor dienst in Korea en was één van de eerste soldaten die na de oorlog afzwaaide. Ik werd onmiddellijk op zending geroepen. Toen ik op 29 september 1953 in Nederland aankwam, waren er in het zendingsgebied buiten president en zuster Van Dam en hun gezin amper drie ouderlingen, zes zusters en twee echtparen werkzaam. Ik herinner me nog dat ik de dag na mijn aankomst alleen van Utrecht naar Zeist fietste — ‘Veertien kilometer in die richting’ had mijn collega gezegd — om daar de kerkdiensten te leiden. Ik kende maar een paar woorden Nederlands, maar de leden beweerden dat zij mij konden verstaan.

Meer dan negen maanden zijn ouderling Hoole [de huidige zendingspresident in Nederland, red.]

en ik collega's geweest. Wij waren geroepen als raadgevers van zendingspresident Van Dam en hadden de supervisie over de zondagsschool en de OOV in de zending. Zo ben ik meermaals voor enkele weken in Antwerpen en Mechelen geweest. Heel in het bijzonder herinner ik mij een bezoek van president Kimball, toen nog lid van de Raad der Twaalf, aan de Gemeente Antwerpen. De vergadering vond plaats in een gehuurd zaaltje. Je kon de liefde van de leden voor ouderling Kimball en zijn liefde voor hen als het ware voelen. Ik vond het een groot voorrecht om te assisteren bij de priesterschapszegens die ouderling Kimball toen aan enkele leden gegeven heeft.

Kunt u uw gezin aan ons voorstellen?

Zuster Peck: Wij hebben elkaar voor het eerst ontmoet in december 1955, de dag nadat president Peck teruggekeerd was van zijn zending. Zijn ouderlijk gezin was verhuisd van Pioche, een dorpje in Nevada waar zijn vader werkzaam was als opzichter in een

ertsmin, naar onze wijk in Salt Lake City. Die dag zijn we met de wijk kerstliederen gaan zingen. Zes maanden later zijn wij gehuwd.

Wij hebben een zoon en drie dochters. David, de oudste, is advocaat en heeft vijf kinderen, waarvan vier nog in leven. Hij heeft een mooie, krachtige tenorstem, onderwijst stemvorming in Ricks College, zingt in de opera, en wil zijn carrière in die richting voortzetten. Onze dochters Shanon en Erin zijn allebei gehuwd en hebben een kindje; onze derde dochter Kery studeert op het ogenblik aan de Brigham Young University. Wij missen onze kleinkinderen erg.

President Peck, kunt u wat vertellen over uw beroepsleven?

Toen ik deze roeping ontving, was ik al drieëntwintig jaar werkzaam als hoogleraar aan de University of Utah. Eerst heb ik een doctoraal in biologie gehaald; nadien heb ik wiskunde erbij genomen en een doctorstittel in wiskundige didactiek behaald. Omdat president Peck erg bescheiden blijft over

President en zuster Peck voor de Belgische vlag en de Vlaamse Leeuw.

zijn academische prestaties, vervolgdigt zuster Peck zijn antwoord als volgt: President Peck is zeer succesrijk geweest in zijn werk. Hij heeft zich toegelegd op het onderzoek naar de wiskundige conceptvorming bij Amerikaanse kinderen en heeft een methode ontwikkeld om kinderen wiskundige concepten te leren begrijpen in plaats van hen die van buiten te laten leren. Hij heeft er artikelen en boeken over geschreven en tal van voordrachten over gehouden voor leerkrachten wiskunde.

Zijn er kerkroepingen die u in het bijzonder hebben voorbereid op deze roeping?

President Peck: Ik ben president van de ringzending geweest; de laatste drieënhalve jaar was ik raadgever van de president van het Zendingsgebied Salt Lake City, wat 145 ringen omvat; ik ging over 77 ringen. Jaarlijks worden daar tussen de driehonderdvijftig en vierhonderd mensen lid van de kerk.

Zuster Peck: Ik ben in verschillende roepingen bij de zustershulpvereniging en jonge-vrouwen op wijk- en ringniveau

werkzaam geweest. Daarnaast ben ik secretaresse geweest van de president van de Jordan River-tempel. Toen president Van Dam tempelpresident werd, werd ik gevraagd voor vier maanden zijn secretaresse te zijn. Uiteindelijk zijn het negen jaar geworden. Het was geweldig fijn werk.

Wat is volgens u uw belangrijkste opdracht in het Zendingsgebied Antwerpen?

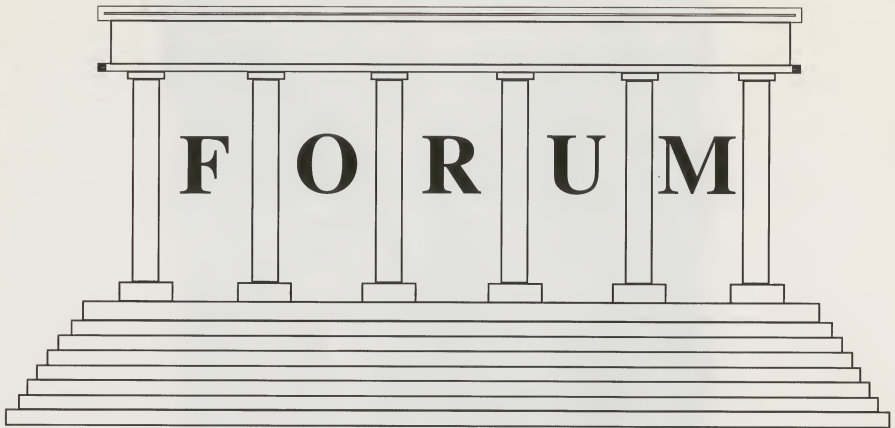
President Peck: Onze zendelingen zijn gehoorzaam en goed getraind. Daar zijn wij president en zuster Barrett bijzonder dankbaar voor. Het is geweldig om met zulke goede zendelingen te mogen gaan werken.

Wij hebben sterk de indruk — en de Geest heeft dat herhaaldelijk bevestigd — dat op het ogenblik een sterkere band met de Heilige Geest nodig is. Wij willen — zoals in Alma 17:2-3 staat — onze zendelingen door gehoorzaamheid, schriftstudie, gebed en vasten brengen tot het peil waarop zij in hun onderwijs geestelijke macht zullen bezitten en kunnen gebruiken. Er zullen dan

wonderen plaatsvinden; velen zullen lid worden van de kerk en er kan dan een ring van Zion georganiseerd worden. Dat heeft vele voordelen voor de leden van de kerk. En dat zal dan weer de basis zijn waarop er tempels dichter tot de leden gebracht kunnen worden.

Wij willen nauw met de leden samenwerken zodat ze zich sterk met het zendingswerk en de kerk verbonden voelen. We willen hen de bekeerlingen laten dopen, bevestigen en opvangen in de plaatselijke gemeente. We zijn amper twee weken hier, maar voelen de liefde van de leden en leiders in Antwerpen en zijn erg dankbaar voor de manier waarop zij ons opvangen en helpen. Wij verheugen ons erop om alle gemeenten in Vlaanderen te bezoeken en de leden en leiders te leren kennen.

De redactie van Kerknieuws wenst president en zuster Peck een bijzonder gezegende tijd in Vlaanderen toe en spreekt de hoop uit dat al hun doelen verwezenlijkt mogen worden.<

forum (Lat.), o., 1. (oorspr.) markt, plein te Rome, m.n. dat tussen Kapitoel en Palatijn waar het volk samenkwam om de publieke zaken te bespreken, recht te doen enz.; vand. oneig. voor openbare rechtsplaats: *iets brengen voor het forum der publieke opinie*, het in openbaar bespreken; - (rechtst.) *het forum van de eiser*, het bevoegde gerecht, de bevoegde rechter; - 2. (-s), bijeenkomst waarop een of meer deskundigen c.q. kunstenaars een inleiding houden over een bep. onderwerp en daarna daarover in discussie treden met het publiek; - ook voor de groep deskundigen zelf: *de vraag wordt aan het forum voorgelegd*; - **avond**, m. (-en); - **bijeenkomst**, v. (-en); - **discussie**, v. (-s); - **gesprek**, o. (-ken); - **lid**, o. (...leden).

Hoe u jongeren kunt helpen verliefheid te begrijpen en te relativeren

Brochure

De brochure 'Voor de kracht van de jeugd' is een van de beste hulpmiddelen voor jongeren en hun ouders bij het stellen en bereiken van doelen. Het is fijn als de ouders en hun kinderen samen de normen uit deze brochure doornemen.

Mijn man en ik hebben geprobeerd onze tieners te laten inzien dat het belangrijk is zich in deze periode van het leven niet helemaal onder te dompelen in een liefdesrelatie. We zijn vele uren bezig geweest hen aan te moedigen zoveel mogelijk mee te doen met school- en kerkactiviteiten voor groepen jongeren. In die gesprekken heeft mijn man onze kinderen verteld dat hij gedurende zijn jaren in het voortgezet onderwijs met slechts één meisje uit is gegaan. Hij heeft uitgelegd dat dit hem ervan weerhield om andere jongelui te leren kennen. Wij hebben onze kinderen aangemoedigd zoveel mogelijk leeftijdsgenoten met dezelfde waarden te leren kennen.

Na jarenlang naar het jeugdwerk, de zondagsschool, JM en JV te zijn gegaan, gezinsavond te hebben bijgewoond en individueel en gezinsgebed te hebben gehouden, hebben onze kinderen hopelijk genoeg geleerd om hun keuzevrijheid goed te gebruiken.

Donna Humphrey, Mapleton (Maine, USA)

Geheugensteuntje

Op Jennifers zestiende verjaardag heb ik met haar gegeten in een restaurant dat zij zelf had uitgekozen. In een rustig hoekje gezeten, zei ik haar dat we wat uitgaan en huwelijk betreft alles konden bespreken, en dat ik elke vraag openhartig en eerlijk zou beantwoorden. Gedurende de maaltijd praatten we over onze meningen en gevoelens aangaande die onderwerpen. Daarop gaf ik haar een vriendschapsring die haar vader en ik samen voor haar hadden uitgekozen. Die diende ter herinnering

DE KINDERSTER

93E JAARGANG

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

SEPTEMBER 1993

JOSEPH FIELDING SMITH

Kellene Ricks Adams

1. Joseph Fielding Smith ging vaak een eindje rijden op zijn paard, Junie. Hij verzorgde haar goed. Als hij na zijn rit thuiskwam, liet hij Junie altijd uitlopen en borstelde haar. 's Avonds zette hij Junie op stal.

2. Maar Junie was een slim paard. Nadat Joseph haar had opgesloten, ontgrendelde ze met haar neus en tanden de staldeur.

3. Ze rende echter nooit weg als ze eenmaal buiten was. Ze deed de waterkraan op het erf open en liep vervolgens door de tuin naar het gazon.

4. Als Joseph 's nachts het water hoorde lopen, wist hij dat Junie weer ontsnapt was. Josephs vader plaagde hem daar mee en zei dat hij zich afvroeg wie er slimmer was: Joseph of het paard.

5. Josephs vader besloot dat hij voortaan Junie op stal zou zetten. Hij maakte de deur met een stevig touw om de grendel en de deurpost vast. 'Zo, jongedame', zei hij tegen het paard, 'laat nu maar eens zien of je er uit kan komen'.

6. Terwijl Joseph en zijn vader naar huis liepen, hoorden ze Junie al achter hen lopen. Joseph kon het niet laten om zijn vader te vragen wie er nu het slimst was: zijn vader of Junie.

7. Joseph Fielding Smith had een goed gevoel voor humor en genoot van het leven. Vele jaren later, toen hij de tiende president van de kerk werd, moedigde hij de leden aan van het leven te genieten.

VERHAAL

Marjorie A. Parker

DE VERR

ILLUSTRATIE TARA MOREY

Bladeren aanharken was niet zo gemakkelijk als Sonja gedacht had. En het was ook niet zo leuk als het leek. De hark was groter dan zij. Het viel niet mee om die vast te houden.

'Zal ik je helpen?', vroeg haar moeder.

'Nee, dank u wel,' zei Sonja. 'Ik wil het zelf doen om papa te verrassen.'

Er stond een koude voorjaarswind. De droge bladeren kraakten onder haar voeten. De zon scheen. Sonja had het warm gekregen van het harken. Daarom deed ze haar trui uit.

'Wil je een glas limonade?', vroeg moeder.

Ja, daar had Sonja wel zin in.

'Papa zal heel blij zijn met je verrassing.'

'Ja, dat denk ik ook.' Sonja dronk haar limonade op en ging weer naar buiten. Ze wilde klaar zijn voordat vader thuiskwam.

Ze harkte en harkte en harkte. Ten slotte was er alleen nog maar een grote berg gekleurde bladeren over, midden op het gazon. Ze kon nauwelijks wachten tot vader thuis was en ze haar verrassing kon laten zien.

Moeder riep haar vanuit de keuken. 'Raad eens wie ik thuis hoor komen.'

Sonja rende naar de voorkant van het huis en liep naar de stoeprand om haar vader te begroeten. Een windvlaag waaide haar haast omver, maar vader ving haar op en gaf haar een dikke knuffel. 'Ik zal je maar stevig

ASSING VAN SONJA

vasthouden,' zei hij lachend 'want ik wil niet dat mijn dochter omvergeblazen wordt.'

'Komt u eens mee naar de achtertuin,' zei ze, terwijl ze hem aan zijn arm meetrok. 'Ik heb een verrassing voor u.'

Net voordat ze in de achtertuin waren, zei Sonja: 'Nu moet u uw ogen dichtdoen en u mag ze pas weer opendoen als ik het zeg.' De rest van de weg leidde ze hem aan de hand mee, zodat hij niet kon vallen. 'Mijn berg met bladeren!', riep ze uit. 'Ze liggen overal verspreid!'

Vader deed zijn ogen open. 'Het geeft niet, schat', zei vader, nadat ze hem verteld had wat er was gebeurd. 'Het was een geweldige verrassing.'

'Hoe kan u nu zeggen dat het een geweldige verrassing is. Er is niets meer over van mijn verrassing.'

'De verrassing was niet de berg met bladeren. De verrassing was een lieve kleine meid die heel hard gewerkt heeft om iets leuks te doen voor haar vader. Dat kan de wind niet wegblazen, hoe hard hij het ook probeert.'

Sonja begon te glunderen. 'Echt waar?'

'Echt waar!', zei vader en gaf haar een zoen op haar voorhoofd. 'Ik weet zeker dat wij die bladeren met zijn tweeën heel snel op kunnen ruimen.'

Sonja glimlachte. 'Ik zal de hark pakken.' □

IK GELOOF IN EERLIJKHEID

'En laat een ieder oprecht handelen'

(Leer en Verbonden 51:9).

Judy Edwards

In het Boek van Mormon lezen wij over een bijzondere groep mensen die eerlijk waren en trouw aan hun geloof. Het waren Lamanieten die onderwezen

werden in het evangelie van Jezus Christus, geloof in Hem hadden, zich bekeerden van hun zonden en zich lieten dopen in zijn kerk. Ze noemden zichzelf de Anti-Nephi-Lehieten. Omdat ze geleerd hadden dat het verkeerd was om oorlog te voeren, begroeven zij hun wapens en sloten een verbond met onze Hemelse Vader dat 'zij nooit weer wapenen zouden gebruiken' (Alma 24:18). Ze hielden zich zo getrouw aan dit verbond en aan alle geboden dat zij bekend stonden als 'volmaakt eerlijk en oprecht in alle dingen' (Alma 27:27).

De Anti-Nephi-Lehieten leerden hun kinderen eerlijk te zijn. Ze wilden dat hun zoons en dochters getrouw waren aan het evangelie en eerlijk zouden zijn tegen hun medemens en hun Hemelse Vader. Omdat hun ouders zo'n groot voorbeeld waren, wilden de kinderen zelf net zo eerlijk en getrouw aan het evangelie zijn.

Het Boek van Mormon beschrijft die jongemannen als volgt: 'En het waren allen jongemannen, die zowel in moed als in kracht en werklust uitblonken; doch ziet, dit was niet alles – het waren mannen, die te allen tijde getrouw waren in alle dingen, die hun werden toevertrouwd' (Alma 53:20).

Deze jonge Anti-Nephi-Lehieten werden bekend als Helamans 'jeugdige soldaten'. Dank zij hun eerlijkheid en hun geestelijke kracht konden zij hun volk goed helpen.

Jij kunt als de jongemannen uit Helamans leger zijn. Ook jij kunt het voorbeeld van de rechtvaardige Lamanieten volgen en eerlijk en getrouw zijn.

Instructies:

Kleur de plaat op de volgende bladzijde. Haal de bladzijde uit De Kinderster en plak hem op stevig karton. Vertel het verhaal van de Anti-Nephi-Lehieten en gebruik daarbij de tekening en de Schriften.

Ideën voor de Participatieperiode

1. *Geef een definitie van eerlijkheid. Wat is een eerlijk mens? 'Een eerlijk mens houdt van de waarheid en rechtvaardigheid. Hij is eerlijk in woord en daad. Hij liegt, steelt of bedriegt niet'* (Gospel Principles, blz. 204). *Noem realistische situaties, waarin de kinderen ook terecht zouden kunnen komen. Laat hen de beste oplossing bedenken en speel de situatie daarna na. Bijvoorbeeld: (1) Wat zou je doen als je een portemonnee op straat zou vinden? (2) Wat zou je doen als je voor je moeder een boodschap moet doen en de caissière geeft je teveel geld terug? (3) Wat zou je doen als je buurman een appelboom heeft en je vanuit jullie tuin net een paar appels kunt plukken?*

2. *Bespreek met de kinderen dat we leren om eerlijk te zijn en ons aan onze beloften te houden als we jong zijn. Naarmate we ouder worden, sluiten we verbonden met onze Hemelse Vader, zoals bij de doop en in de tempel. Laat de kinderen een lijstje maken van beloften die zij doen aan familie en vrienden en een lijstje van verbonden die zij met onze Hemelse Vader sluiten. Bespreek hoe het houden van beloften hen kan helpen zich voor te bereiden op het houden van heilige verbonden.*

3. *Vertel verhalen over kinderen die de waarheid vertelden en eerlijk waren. (Zie 1 Samuël 3:1–10, 19–20; het opschrift boven Alma 56; Daniël 1:3–17.)* □

Omdat de Anti-Nephi-Lehieten geleerd hadden dat het verkeerd is om te vechten, begroeven zij hun wapens en sloten een verbond met onze Hemelse Vader dat 'zij nooit weer wapenen zouden gebruiken' (Alma 24:18).

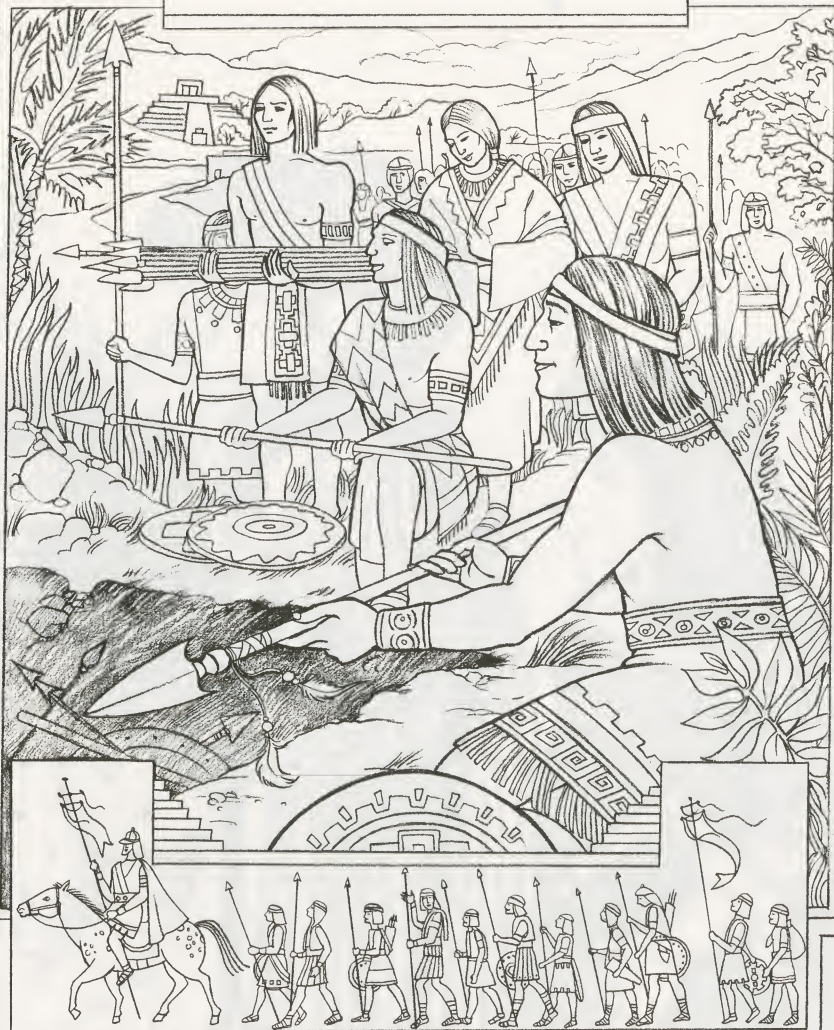

ILLUSTRATION: EOW ANDERSON, WING

VERHAAL

ERIKA, DE BARMHA

ILLUSTRATICE: SHAUNA MOONEY KAWASAKI

RTIGE SAMARITAAN

Pamela Brayton

‘Wie kent de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan?’ vroeg zuster Stevens aan haar KGW-klas.

‘Ik’, riep Erika, terwijl ze haar vinger opstak. ‘Het verhaal gaat over een man die overvallen werd door rovers en gewond langs de weg lag. Twee keer kwam er een man voorbij zonder hem te helpen. Toen kwam de barmhartige Samaritaan. Hij stopte wel en hielp de man.’

‘Dat heb je heel goed verteld, Erika. Dank je wel. De barmhartige Samaritaan hield niet alleen halt, maar hij nam de man mee naar een herberg. Later we eens lezen hoe het verhaal verder gaat. Het staat in Lukas 10:30–35. Wie heeft de Schriften bij zich?’

Om de beurt lezen de kinderen een paar verzen. Toen vroeg zuster Stevens: ‘Dik, wat deed de barmhartige Samaritaan toen ze in de herberg waren?’

‘Hij gaf de herbergier geld en vroeg hem voor de gewonde man te zorgen.’

'Ja, dat is goed. Niet alleen hielp de barmhartige Samaritaan de man, maar hij ging de extra mijl en zorgde ervoor dat er voor de man gezorgd werd als hij weg was. Ik daag jullie allemaal uit om deze week iets voor iemand te doen en de extra mijl te gaan. Volgende week zondag mogen jullie dan je ervaringen aan elkaar vertellen.'

Op weg naar huis dacht Erika erover na wat ze die week kon gaan doen. Ze besloot dat ze iets wilde doen voor iemand die echt hulp nodig had. Maar ze kon niets bedenken. Die avond bad ze tot onze Hemelse Vader en vroeg Hem haar te helpen iemand te vinden die echt hulp nodig had.

De dagen gingen voorbij, maar er gebeurde niets. Erika hielp thuis mee. Ze hielp bijvoorbeeld met de afwas en zorgde voor de versnaperingen tijdens de gezinsavond. Maar dat deed ze anders ook al. Vader en moeder waren heel blij met Erika's hulp en dat zeiden ze haar ook geregeld. Maar Erika wilde iets doen wat ze normaal niet deed.

Tenslotte was het weer zondag. Een hele week was voorbij gegaan en ze had alleen maar thuis kunnen helpen. Verder had niemand haar hulp nodig gehad. Ze zat een tijdje in de auto en keek naar de mensen die naar de kerk liepen. *Wat moet ik zuster Stevens en de klas zeggen?* vroeg ze zich af, terwijl ze uit de auto stapte en naar de zondagsschool liep.

Op datzelfde moment reed de groene bestelwagen van de familie Alberts de parkeerplaats op. De familie Alberts had vijf kinderen. Ze waren allemaal jonger dan vijf. Zuster Alberts was blijkbaar erg gehaast geweest die ochtend, want haar haar was nog nat en een van de kinderen was nog een boterham aan het eten. Broeder Alberts, een lid van de bisschop, moest iedere zondag vroeg in de kerk zijn en daarom stond zuster Alberts er die ochtend alleen voor om het gezin op tijd in de kerk te krijgen.

Terwijl Erika toekeek, zocht zuster Alberts onder de bank naar de schoenen van de tweejarige Lisa.

Zuster Peters liep snel voorbij, haar armen vol met boeken, bloemen en papieren en riep 'Goedemorgen, zuster Alberts!'

Terwijl zuster Alberts Lisa haar schoenen aandeed, braakte de baby, Mark, over zijn zondagse kleren. De driejarige Crystal had iedereen kauwgom gegeven terwijl haar moeder niet keek en nu was het in de vlechten van de vierjarige Annette gekomen. De enige die geen problemen veroorzaakte was de vijfjarige Marilyn die door haar moeder naar binnen was gestuurd, om haar vader te gaan zoeken. Te midden van deze verwarring ging zuster Alberts zitten en begon te huilen.

Plotseling realiseerde Erika zich dat de familie Alberts het antwoord op haar gebed was. Ze legde haar Schriften neer en ging snel naar de bestelwagen. Erika zei ernstig: 'Ik help u wel zuster Alberts. Zegt u maar wat ik moet doen.'

'Erika, je bent een schat!', riep zuster Alberts uit en ze droogde haar tranen.

Samen deden ze Lisa haar schoenen aan, maakten Marks kleren schoon en haalden de kauwgom uit Anneke's haar. Erika pakte haar Schriften, nam de tas met luiers voor Mark en liep de kerk in. In de gang kwam broeder Alberts hen al tegemoet.

'Ik zie dat je een barmhartige Samaritaan bent tegengekomen', zei broeder Alberts tegen zijn vrouw, terwijl hij Mark op zijn arm nam en hen voorging de kapel in.

Erika ging tijdens het voorprogramma naast de familie Alberts zitten en daarna bood ze aan om Lisa en Crystal naar het jeugdwerk te brengen.

'Je hebt me vanmorgen fantastisch geholpen, Erika. Hartelijk bedankt', zei zuster Alberts.

'Ik wil u graag iedere zondag helpen als u dat goed vindt. Ik kan buiten op u wachten en dan bij u blijven zitten tijdens het voorprogramma.'

Zuster Alberts was heel blij met Erika's hulp. Terwijl ze naar haar eigen klas liep, zag Erika telkens de glimlach op het gezicht van zuster Alberts voor zich. Haar hele lichaam tintelde van blijdschap. Ze had haar doel bereikt en was de extra mijl gegaan.

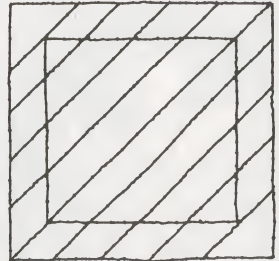
Die avond bedankte Erika onze Hemelse Vader dat Hij haar naar de familie Alberts geleid had, en haar had laten zien wat een vreugde het is om anderen te helpen en de extra mijl te gaan.

BEROEPEN IN HET NIEUWE TESTAMENT

Cheryl D. Warner

Zoek het juiste beroep bij de volgende personen.

1. ____ Lukas	a. Farizeeër, overste der Joden (Zie Johannes 3:1.)
2. ____ Nikodemus	b. Priester (Zie Lukas 1:5.)
3. ____ Simon	c. Geneesheer (Zie Kolossenzen 4:14.)
4. ____ Zacharias	d. Bedelaar (Zie Markus 10:46.)
5. ____ Paulus	e. Leerlooier (Zie Handelingen 9:43.)
6. ____ Matteüs	f. Tentenmaker (Zie Handelingen 18:1-3.)
7. ____ Jozef	g. Timmerman (Zie Matteüs 1:18; 13:55.)
8. ____ Lydia	h. Tollenaar (Zie Matteüs 9:9; Lukas 5:27.)
9. ____ Bartimeüs	i. Hoofdman (Zie Handelingen 10:1.)
10. ____ Cornelius	j. Purperverkoopster (Zie Handelingen 16:14.)

DRIEHOEKEN IN TWEE VIERKANTEN

Ruth A. Iman

Hoeveel driehoeken kun je vinden in deze twee vierkanten?

(1) i; (2) a; (3) e; (4) b; (5) f; (6) h; (7) g; (8) j; (9) d; (10) l.

Beroepen in het Nieuwe Testament: Driehoeken in twee vierkanten: achten

Antwoorden:

Omdat ik niet genoeg geld heb om schoenen te kopen.

ILLUSTRATOR: PAUL MANN

HET GETUIGENIS VAN EEN JONGEN

Charlotte Grossnickle Domenico

Gebaseerd op een waar gebeurd verhaal

Moeder pakte wat stukken hout van de snel slinkende stapel brandhout en gooid ze in de oven. Ze was de oven aan het opstoken om brood te kunnen bakken. Zes ongebakken broden lagen te rijzen op een warmhoudplank boven de oven. De warme lucht kwam Jack, mijn broer van vijf, en oom Bob, die tien was, tegemoet toen zij de keuken binnenkwamen. Ze hadden hun handen vol met brandhout en stapelden het netjes op naast de oven. In mijn vaders familie was het zo dat jongens als man

werden beschouwd zodra ze tien waren en ze moesten dan ook de hele dag werken.

Oom Bob is de jongste broer van mijn vader. Vader was zeventien toen Bob geboren werd en Bob heeft een apart plekje in mijn vaders hart. Het maakt niet uit waar mijn vader woonde, als hij oom Bob een tijdje niet had gezien, begon hij hem te missen. Daarom ging hij regelmatig bij zijn ouders op bezoek om Bob te zien.

Naarmate Bob ouder werd, kwam hij vaak bij ons thuis. Hij hielp vader met het hooien en het andere werk op het

land. Hij haalde brandhout voor mijn moeder en genoot van de heerlijke maaltijden die mijn moeder klaarmaakte.

De rest van vaders familie was lid geworden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen toen mijn vader al uit huis was. Oom Bob was de jongste van het gezin en had een sterk getuigenis van de kerk.

Op een dag had oom Bob weer een lading brandhout opgestapeld toen hij zich tot mijn moeder wendde. De Geest was bij hem en hij legde mijn moeder uit wat hij had geleerd door schriftstudie, persoonlijk gebed en door naar de kerk te gaan. Hij vertelde haar vele evangeliewaarheden. Ook sprak hij over Jezus Christus en het gebed van Joseph Smith. Hij legde uit dat Joseph Smith wilde weten welke kerk waar was en hoe hij erachterkwam dat geen van de op dat moment bestaande kerken de volheid van het evangelie bezat. Oom Bob vertelde wat een voorrecht het was geweest voor Joseph Smith om God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus te aanschouwen en te mogen weten dat zij een lichaam van vlees en beenderen hadden, net als hij. Oom Bob bleef mijn moeder in de ogen kijken toen hij zijn getuigenis gaf.

Moeder geloofde niet dat een kleine jongen zoals oom Bob zulke zaken kon weten. Ze werd boos om wat ze hoorde en zei: 'Je mag hier zo vaak komen als je wilt, maar ik wil niet dat je daar nog eens over spreekt.'

Oom Bob hield van mijn ouders en wilde zo vaak komen als hij maar kon. Hij zei: 'Tante Ruth, ik beloof u dat ik er nooit meer over zal spreken in uw huis. Maar ik beloof u ook dat er een dag zal komen waarop u mij zult vragen u te dopen.'

Dat is lang geleden gebeurd, in een tijd dat het niet gebruikelijk was dat jonge mensen eerlijk hun mening gaven. Zij behoorden mensen die ouder waren te respecteren. Er was veel moed voor nodig om zo open tegen mijn moeder te spreken als oom Bob toen deed.

We hebben vele fijne tijden met oom Bob doorgebracht. Zo nu en dan logeerde hij bij ons als mijn ouders mijn moeders familie bezochten. Hij heeft zijn belofte aan mijn moeder nooit gebroken. Zelfs als mijn ouders

weg waren, sprak hij niet over het evangelie noch gaf hij zijn getuigenis.

Op een keer logeerde oom Bob twee weken bij ons. Mijn zusje, Jeannie, bakte iedere dag kruidkoek. We klopten twee liter slagroom. De geur van de koek was helemaal op het land te ruiken waar Jack en oom Bob aan het werk waren. Het water liep hen in de mond. Maar zelfs op die gezellige momenten bij een lekker brandende oven en met een maag vol heerlijke koek, brak oom Bob zijn belofte aan mijn moeder niet.

De jaren ging voorbij. Oom Bob groeide op, trouwde en kreeg zes zoons en een dochter. Hij bleef getrouw in de kerk. Hij wist dat het evangelie waar was. Hij had vele roepingen in de loop der jaren. Hij werkte daar waar het nodig was. Hij heeft als patriarch gewerkt en is tempelwerker geweest in de Portland-tempel.

In 1971 was oom Bob vijftig jaar en mijn moeder vierenzestig. Op een dag belde zij hem op. Het is vreemd – na al die jaren was ze het niet vergeten! Moeder zei: 'Bob, wil je alsjeblieft komen. Wil je komen om me te dopen?' Op 15 april 1971 – vierendertig jaar nadat mijn oom haar deze belofte gemaakt had – doopte hij mijn moeder als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. □

NADEREN TOT GOD

Ouderling Henry B. Eyring

van de Zeventig

Je praat elke dag met mensen die zeggen dat God niet bestaat of heel ver weg is. Een vrouw die naast mij zat op een lijnvlucht vertelde mij dat ze geloofde dat God 'een van onze verre voorvaders' is. De vrouw had gelijk – in zekere zin. God is onze voorvader, niet ver weg, maar dichtbij. Hij is de Vader van onze geest; wij zijn zijn kinderen. Maar zoals die vrouw voelen wij ons allemaal wel eens veraf van Hem.

Als u in contact wilt blijven met iemand die u na aan het hart ligt, maar van wie u gescheiden wordt, dan weet u hoe u dat moet doen. U vindt een manier om met hem te spreken, om naar hem te luisteren, en u zoekt manieren om wat voor de ander te doen. Hoe vaker dat gebeurt en hoe langer dat duurt, des te hechter wordt de band. Als er tijd verstrijkt zonder praten, luisteren en doen, verzwakt de band.

God heeft u lief en biedt u dezelfde mogelijkheid om tot Hem te naderen als een goede vriend zou doen. En u doet dat op veelal dezelfde wijze: spreken, luisteren en doen.

Onze Hemelse Vader heeft ons niet alleen uitgenodigd om met Hem te spreken, Hij heeft het geboden. In de *Leer en Verbonden* heeft de Heer gezegd: 'Bid altijd, en Ik zal

Mijn Geest op u uitstorten, en groot zal uw zegen zijn' (*Leer en Verbonden* 19:38).

Nadat u gebeden heeft, moet u aandachtig luisteren. De Geest zal tot u getuigen naarmate u in de *Schriften* leest, luistert naar 's Heren gevolmachtigde dienstknechten en God tot uw hart spreekt.

U zult handelen nadat u geluisterd hebt, omdat, wanneer u zijn stem door zijn Geest hoort, u altijd zult voelen dat u tot iets wordt aangezet.

Zelfs de Heiland voelde, toen Hij aan het kruis hing, dat zijn Vader ver weg was. U zult momenten hebben, misschien langdurig, dat u zich alleen zult voelen. Maar u weet dat u tot God kunt naderen door te bidden, te luisteren en Hem tot het eind toe te gehoorzamen. (*Uit een toespraak gehouden in de aprilconferentie 1991, De Ster, juli 1991, blz. 63.*)

Op de omslag:

Edwin Evans (1860–1946), *Het kalf*. Broeder Evans was een van de vier HLD-kunstenaars die aan het begin van de jaren negentig van de vorige eeuw onder auspiciën van de kerk in Parijs hebben gestudeerd. Met de kennis die zij daar opdeden hebben deze kunstenaars de muurschilderingen in de Salt Lake-tempel geschilderd, voorafgaand aan de inwijding in 1893.

aan haar belofte van die avond aan haar Hemelse Vader om rein en kuis te blijven in haar omgang met jongens, en zich voor te bereiden op het tempelhuwelijk.

Ze was ontroerd door het cadeau. Ze zei dat de ring, aan haar linkerringvinger, haar voortdurend zou herinneren aan die belofte.

Brenda K. Hayes, Roosevelt (Utah)

Richtlijnen

Onlangs zijn wij met onze zoon van achttien en zijn vriendin om de tafel gaan zitten om eens over hun relatie te praten. Ze gingen al enkele maanden lang met elkaar, en wij wilden hen helpen hun relatie in de hand te houden.

Wij vroegen hen naar hun doelen (zending, tempelhuwelijk, beroepsopleiding). Wij legden uit dat ze, als ze om elkaar gaven, niets zouden doen wat de ander ervan zou weerhouden die doelen te bereiken.

Toen vroegen we hun om richtlijnen op te stellen voor hun relatie waarmee ze zich beter aan de juiste normen zouden kunnen houden. Ze besloten onder andere niet zo lang met elkaar te bellen, van tevoren specifieke plannen te maken alvorens samen uit te gaan, en ervoor te zorgen thuis niet met de ander alleen te zijn.

We praten wekelijks met onze zoon om te zien of ze zich aan hun richtlijnen houden.

Cevin en Carol Ormond, South Jordan (Utah)

Gezinsregels

Wij hebben zes geweldige zonen. Na veel gebed en overleg hebben we gezinsregels voor het uitgaan met meisjes ontwikkeld:

- * Niemand gaat uit met een meisje voordat hij zestien is.
- * Het meisje waarmee men uitgaat moet hoge normen hebben

wat betreft karakter, gedrag en kleding.

* Er wordt niet als paartje uitgegaan tot het achttiende jaar. Samen met andere stelletjes uitgaan is hoe dan ook leuker — en veiliger.

* Niemand heeft een vaste vriendin tot hij terug is van zending. Onze zonen moeten nadat ze met een meisje zijn uitgeweest met minstens één ander meisje uitgaan voordat ze weer het eerste meisje mee uitnemen.

* Hun doel is het tempelhuwelijk.

* Het is belangrijk te bidden alvorens uit te gaan.

* Een van de ouders blijft op tot alle kinderen thuis zijn.

* Alles wat je doet heeft zijn uitwerking op jongere broers. Wij moedigen de oudere kinderen aan om de jongere kinderen niet teleur te stellen.

Jo-Ann Harmer, Honolulu (Hawaii)

Leer ze over de tempel

* Leer de kinderen tv-programma's en films met zorg uit te kiezen. Veel hedendaagse programma's tonen ongepast gedrag in liefdesrelaties. Dat verwacht de kinderen.

* Gebruik de gezinsavond om de kinderen over de tempel te leren. Combineer een vakantie met een tempelbezoek. Zo ontwikkelen de kinderen niet slechts hun begrip van het tempelwerk, maar krijgen ze bovendien een verlangen om zich voor tijd en eeuwigheid te laten verzegelen.

Als de jongeren ervoor zorgen dat ze ervoor in aanmerking blijven komen om naar de tempel te gaan, zullen ze zelf hoge kuisheidsnormen willen aanhouden.

Sheryl en Paul Hedlund, Great Bend (Kansas)

Schrijf ons als u goede ervaringen of praktisch succes met het onderstaande onderwerp hebt.

Oktober: Hoe u een ruzie met een vriend of gezinslid kunt bijleggen

November: Hoe u meisjes kunt leren de JV-waarden als leidraad te gebruiken.

December: De harmonie in het gezin behouden terwijl u een opstandige tiener in het gareel houdt.

Stuur uw bijdrage naar het Kerkelijk Vertaalbureau, postbus 224, 3430 AENIEUWEGEIN, telefax 03402-45883. De redactie behoudt zich het recht voor de bijdragen te redigeren en in te korten; ze worden niet teruggestuurd. De gebruikte bijdragen moeten niet gezien worden als officiële kerkleer. Ze moeten steeds zes weken voor de verschijningsdatum in ons bezit zijn.

1 *Ontmoedig vaste liefdesrelaties.*

2 *Stel gezinsregels op.*

3 *Bevorder groepsactiviteiten.*

4 *Help de kinderen doelen te stellen.*

UITNODIGING VOOR DE

163e oktoberconferentie

VAN

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

*Live satellietuitzending uit de Tabernakel
in Salt Lake City naar de volgende ringen:*

Ring Apeldoorn

Ring Utrecht

3 oktober 1993

*Er volgen tijdig nadere bekendmakingen
door de plaatselijke priesterschapsleiding*

Familiedag Ring Utrecht

Op 26 juni is er door de ring Utrecht een familiedag gehouden. Ondanks het matige weer was de opkomst goed. Bij aankomst werden we verwelkomd door Mozes [broeder Hans Noot — red.].

Mozes had de leiding over het 'Stampioenenspel'. Men werd ingedeeld in één van de groepen (stammen) en kon de hele dag als groep bepalen wanneer men aan een bepaald spel mee wilde doen. Als thema was het Oude Testament gekozen, daar deze dag tevens als jaarafsluiting van het seminarie gold, en dit het thema van het afgelopen cursusjaar was.

De dag werd geopend met een gebed en het programma werd bekendgemaakt. Er werd gevoetbald, gevolleybald en voor de kleine kinderen was er een volledig parcours met spelletjes uitgezet. Zowel bij het voetbal als bij de volleybalwedstrijden waren er naast enthousiaste spelers ook enkele geestdriftige supporters aanwezig. Menige supporter ging aan het eind van de middag met een schorre keel naar huis. Alles verliep gemoedelijk en vooral sportief.

Na het eerste gedeelte van het spelschema, kreeg men lunch en kon iedereen even bijkomen van de spannende bezigheden. De gemeente Breda had met veel liefde gezorgd voor een prima warme maaltijd. Tijdens de lunch werd de jaarlijkse uitreiking van de seminariediploma's gehouden. Ringpresident Vernes reikte certificaten uit aan trouwe seminariecuristen. Hermen van Beek en Kurt Ockhuizen ontvingen een diploma omdat ze vier jaar lang met succes aan het seminarie hadden meegedaan. Na de diploma-uitreiking en de lunch begonnen de sportieve activiteiten weer, en kon het wedstrijdschema worden afgewerkt.

Het doel van de familiedag was om als leden van de kerk bij elkaar te zijn en zich samen te vermaken op een broederlijke en plezierige wijze. Naar mijn mening is dat doel bereikt. Iedereen heeft een leuke dag gehad en het is, ondanks de regenbui af en toe, een succes geworden. Ik kijk nu al uit naar de volgende familiedag.<

Hermen van Beek

'Mozes' Noot.

Ringpresident Vernes met raadgever, A.'t Hoen, en broeder Noot.

Deze keer wijden we de zendelingenpagina's aan Patrick Flanegin uit de Wijk Rotterdam-Zuid, werkzaam in het Zendingsgebied Birmingham, en Sylvain Gfeller uit de Gemeente Zoetermeer, werkzaam in het Zendingsgebied Manchester.

Ouderling Patrick Flanegin

Op 17 september 1992 ben ik naar het opleidingsinstituut voor zendingen in Lingfield vertrokken. Ik heb daar twaalf dagen een gezellige tijd en veel geestelijke ervaringen gehad. Het was de mooiste tijd van mijn leven.

Eenmaal in mijn zendingsgebied, Birmingham, was er voor mij een nieuw, ander leven begonnen. Stafford was mijn eerste werkgebied. Daar heb ik heel veel geleerd van mijn 'trainer', ouderling Deverson. Op een dag wilden we ergens langs de deuren gaan. We hadden gepland uiterlijk om zeven uur iemand te vinden die dag. We begonnen om kwart voor zeven. Bij de vierde deur spraken wij een vrouw die nog nooit van de kerk gehoord had. Enkele weken later liet ze zich dopen.

Op zending heb ik veel wonderen zien gebeuren en mensenlevens zien veranderen, soms zelfs in één week tijd. Dat kwam niet door de zendingen, maar door de Heilige Geest en een getuigenis van het Boek van Mormon.

Mijn collega, ouderling Cain, en ik hadden iemand beloofd binnen één week een nieuwe dopeling te vinden. Enkele dagen later hadden wij een man gevonden die zo enthousiast was dat hij zich zeven dagen later liet dopen.

Door op zending te gaan, heb ik de kans gekregen om mijzelf te verbeteren, zodat mijn Hemelse Vader mij beter kan gebruiken om zielen tot Christus te brengen. Ik houd erg veel van mijn zendingsgebied en van Engeland. Ik heb tot nu toe [juli 1993 - red.] twee Engelse en twee Amerikaanse collega's gehad, en ze waren allemaal erg toegewijd aan het zendingswerk.

Ik ben blij dat ik op zending ben gegaan, want hier kom je er echt achter wie je bent, wat je doel in je leven is en wat je wilt bereiken. Doordat ik op zending veel wonderen heb zien gebeuren, en door andere fijne ervaringen, is mijn getuigenis gegroeid. Ik vind het fijn op zending en lees graag in het Boek van Mormon. Ik weet ook dat het heel erg belangrijk is om onze broeders en zusters te vertellen over het evangelie van Jezus Christus. Een zending vervullen is een van de beste dingen die wij in het leven kunnen doen.<

Mag ik mij even voorstellen...

Zó bekend ben ik hier inmiddels!

Ouderling Sylvain Gfeller

Goede maatjes met de 'inboorlingen'.

Tegen het einde van 1992 stond ik voor een moeilijke beslissing: mijn studie vervolgen of een zending vervullen. Ondanks dat mijn studie mooie mogelijkheden bood, voelde ik (voornamelijk door de zendelingen in Nederland) dat ik op zending moest gaan.

Hoogstwaarschijnlijk vond de tegenstander het niet zo'n goed idee, want door een 'misverstandje' stuurde de Engelse douane me terug naar Nederland. Daardoor kwam ik pas drie dagen later in het opleidingsinstituut voor zendelingen in Lingfield.

Lingfield: met president en zuster Sperry

Hoewel ik daar maar acht dagen was, leken het wel achthonderd dagen: tien uur stilzitten en opletten is niets voor mij. Maar dat nam niet weg dat ik heb genoten van de geest die daar sterk aanwezig was. Ik kon niet wachten om mijn zending te beginnen in het Zendingsgebied Manchester. Ik besefte totaal niet wat 'n geweldige tijd me te wachten stond...

Eenmaal daaraankomen, bleek alles anders te zijn dan ik had gedacht. De levenswijze, de gewoonten, de collega die steeds dicht bij me moest blijven — het waren allemaal dingen waaraan ik moest wennen. Daardoor werkte ik ver onder mijn potentieel. Na drie weken in het zendingsgebied, maakte ik mijn eerste zendingsconferentie mee. De vrouw van de zendingspresident hield een toespraak en vroeg: 'Ben je de zendeling die je moeder denkt dat je bent?' Van die tijd af aan ben ik een betere hulp geweest voor mijn collega. Ik ben zo hard gaan werken en geloof gaan oefenen dat ik in de gaten kreeg dat dat Christus' werk is en dat ik het voor niemand anders doe dan voor Hem. Na twee maanden kreeg ik de kans om een nieuwe zendeling te trainen, wat zowel voor hem als voor mij een grote leerervaring was.

Ik heb nu al een ongelooflijk fijne tijd achter de rug met veel succes. Ik zal de tijd nooit vergeten dat ik lichamelijk niet in staat was langs de deuren te gaan, en mijn president zei dat als ik niet naar de mensen toe kon gaan, ik het geloof moest hebben dat de mensen naar mij toe zouden komen. Diezelfde avond klopte een teruggekeerde zendeling op onze deur en vroeg of we zijn vriendin de zendelingenlessen wilden geven! Vier dagen later heeft ze zich laten dopen. Zulke hoogtepunten vergeet je nooit meer!

Momenteel [juli 1993 — red.] ben ik werkzaam in Noord-Wales. Het is een prachtig gebied. De mensen zijn er erg gastvrij. Hoe verder je je verwijdt van de grote steden, hoe minder mensen Engels spreken. Dat is wel grappig:

spreek je gebarentaal met handen en voeten tegen iemand, blijkt het een Nederlandse toerist te zijn...

Deze zending betekent echt veel voor me. De leden hier zijn een enorme kracht voor ons en doen er alles aan om dit werk voort te sturen. Het zendingsgebied wordt enorm gezegend. Door gehoorzaamheid, hard werken, geloof en heiliging worden er echt wonderen verricht.

Ik leer mijn Verlosser, Jezus Christus, beter kennen. Ik had nooit gedacht dat door eenvoudig gebed zoveel groots teweeg kon worden gebracht.

Deze tijd hier is te gek, we hebben veel plezier en werken toch hard. Ik zal mijn Hemelse Vader eeuwig dankbaar zijn dat Hij mij hierheen gezonden heeft zodat ik Hem deze korte tijd kan dienen. Zonder Hem ben ik niets...!<

Met andere nieuwe zendelingen op de trap in het zendingshuis van het Zendingsgebied Manchester.

IN HET ZENDINGSVELD

België

Jennifer Beijerling Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2018 Antwerpen
Ezra Karssen Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2018 Antwerpen
Jolanda Kramer Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2018 Antwerpen
Christiaan Plug Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2018 Antwerpen

Groot-Brittannië

Patrick Flanegin England Birmingham Mission, 185 Penslane, Walmley, Sutton Coldfield, D76 8JU, Engeland
Sylvain Gfeller England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altrincham, Cheshire, WA15 7UP, Engeland
Lieve Gidts England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury-on-Trym, Bristol, BS9 3BH, Engeland
Richard Heil England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altrincham, Cheshire, WA15 7UP, Engeland
Petra Hotting England London Mission, 64-68 Exhibition Road, Londen, SW7 2PA, Engeland
Nicole Kuurstra England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire, LS18 5BJ, Engeland
Sven Liegeois England London Mission, 64-68 Exhibition Road, Londen, SW7 2PA, Engeland
Emilio Nicoli England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altrincham, Cheshire, WA15 7UP, Engeland
Nathalie Mooy England London South Mission, 484 London Road, Mitcham, Surrey, CR4 4ED, Engeland
Jurgen Reimer England London South Mission, 484 London Road, Mitcham, Surrey, CR4 4ED, Engeland
Brian Woodman England Birmingham Mission, 185 Penslane, Walmley, Sutton Coldfield, D76 8JU, Engeland

Duitsland

Anton en Annie van Dam Talstrasse 64, 61381 Friedrichsdorf, Duitsland
Engelfriede Blokpoel Talstrasse 10, 61381 Friedrichsdorf, Duitsland
Koos Bogaerts Deutschland-Mission Hamburg, Rugenburg 7A, 22549 Hamburg, Duitsland

Verenigde Staten

Ramon van Damme Utah Provo Mission, 2500 North University Avenue, Suite 100, Provo, Utah 84604, USA
Devin Hale Colorado Denver Mission, 2000 E. Easter Avenue, Suite 303, P.O. box 2674, Littleton, Colorado 80122, USA
Bert Keuter Indiana Indianapolis Mission, P.O. box 495, Carmel, Indiana 46032, USA
Arjen Koens Arizona Tempe Mission, P.O. box 27056, Tempe, Arizona 85282, USA
Judith van Vliet Utah Salt Lake Mission, 50 West North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA

Canada

Arjan de Jong Canada Halifax Mission, 202 Brownlow Ave., Unit F, Dartmouth, Nova Scotia, B3B IT5, Canada
Dennis van der Put Canada Halifax Mission, 202 Brownlow Ave., Unit F, Dartmouth, Nova Scotia, B3B IT5, Canada

Nieuwe zending

Naam: Koos Bogaerts
Unit: Breda
Zendingsgebied: Hamburg
Aanvang zending: 26 augustus 1993
Opleidingsinstituut: Lingfield

DE RIJKDOMMEN VAN DE AARDE GOED GEBRUIKEN

God gaf Adam en Eva een belangrijke verantwoordelijkheid toen Hij hen bebood: 'Vervult de aarde en onderwerpt haar, heerst over (...) al' (Genesis 1:28). Wij hebben van onze aartsouders de verantwoordelijkheid geërfd om de rijkdommen van de aarde die onze Hemelse Vader heeft geschapen te beheren en te verzorgen.

De instructies van de Heer om te 'onderwerpen' en te 'heersen' geven aan dat we het land, de mineralen, het water, de planten en dieren in deze wereld goed moeten gebruiken. 'Vervullen' suggereert bovendien dat we iets moeten vervangen van wat we van de aarde en de lucht nemen, zodat ze ons verder tot zegen kunnen zijn.

WIJ KUNNEN WAT ONS IS TOEVERTROUWD GOED BEHEREN

'Ja, alles, wat in zijn jaargetijde uit de aarde voortkomt, is voor het welzijn en gebruik van de mens geschapen, om zowel het oog te behagen als het hart te verblijden' (Leer en Verbonden 59:18). Als we de rijkdommen van de aarde verstandig en goed beheren, kunnen we vreugde voelen en daar anderen in laten delen.

Een vrouw en haar echtgenoot kochten een vervallen huis met een verwaarloosde tuin die zij met vele uren hard werken ontvoerden tot een bloeiende tuin. Voorbijgangers voelden zich prettiger door het zien van de goed verzorgde tuin met de vrolijke bloemen.

Een jonge bisschop en zijn gezin

ILLUSTRATOR: RON PETERSON

brachten een deel van de vruchten van hun fruitbomen naar oudere burens. De ouders en de kinderen gaven van hun overvloed, zowel in fruit als in vriendschap.

• *Wat kunt u doen om uw deel van de aarde op te sleuren?*

WIJ KUNNEN HELPEN DE AARDE TE VERVULLEN

'Brengt geen schade toe aan de aarde, noch aan de zee, noch aan de bomen' (Openbaring 7:3). Hoewel onze generatie, beter dan ooit tevoren, weet hoe we meer kunnen oogsten per hectare land, produceren we ook meer afval, consumeren we meer minerale brandstoffen, en spelen we het klaar om de lucht en het water meer dan ooit te vervuilen. Wij kunnen echter helpen onze rijkdommen te behouden en aan te vullen.

Zusters op de Filipijnen verwerken compost van organisch afval en kipmest in de grond van hun moestuin.

Daarmee blijven niet alleen hun midelen behouden, maar bovendien zetten ze afvalproducten om in mest en dragen daarmee bij tot het voeden van hun gezin.

Gezinnen in Japan en Taiwan gebruiken stroken land langs bermen en rond huizen en fabrieken om rijst en groenten te verbouwen.

Ieder gezin in de dorpen op de kaalgeslagen, droge plateaus van de Andes plant elk jaar een snelgroeende eucalyptusboom. Pas na tien jaar begonnen ze elk jaar een boom te rooien om als brandhout voor koken en verwarming te gebruiken. In veel andere gebieden van de wereld planten de mensen bomen en vullen ze de regenwouden aan, zodat die toekomstige generaties tot zegen kunnen zijn.

Vrouwen kunnen thuis beginnen met kringloopactiviteiten en conserveren. We kunnen spaarzaam gebruik maken van water. We kunnen lopen in plaats van autorijden, waardoor we benzine besparen die van minerale brandstoffen gemaakt is en we bovendien de luchtvervuiling verminderen.

Enkele jaren geleden besloot een moeder van vijf kinderen dat ze ook kon helpen. Ze kocht produkten van opnieuw bruikbare textiel en glas in plaats van wegwerppapier. Haar gezin raakte betrokken bij kringloopactiviteiten in de gemeenschap en verzamelde kranten, aluminium, glas en plastic. Ze bestudeerden bedreigde diere- en plantesoorten en hoe die behouden konden worden.

• *Op welke manieren helpt u de rijkdommen van de aarde aan te vullen?* □

GEORGE ALBERT SMITH

EEN LICHTEND VOORBEELD VAN LIEFDE

Arthur R. Bassett

De meesten onder ons vinden het moeilijk om iemand te weerstaan die echt van ons houdt en die liefde op zinvolle wijze weet te uiten.

President George Albert Smith, de achtste president van de kerk, hield echt van andere mensen en was oprecht bezorgd om hun welzijn – dat erkennen zowel leden als niet-leden. Een voorbeeld: Beverly Nichols, een Britse schrijver, schreef het volgende over zijn bezoek aan Utah tijdens een rondreis door de Verenigde Staten: ‘Als ik ooit een eerlijke, oprechte, godvrezende man ben tegengekomen, dan is het president Smith wel geweest.’

Een ander niet-lid zei tijdens de begrafenis van president Smith: ‘In hem was geen bedrog. Hij was een godsdienstig man en een geestelijk leider, niet alleen in zijn eigen kerk, maar in het algemeen. Zelfs al was je alleen met hem, dan kon je zijn spiritualiteit toch voelen.’

Die spiritualiteit verkreeg hij in de loop van een leven dat aan het werk van de Heer gewijd was, en dat gebaseerd was op de leringen die hij door zijn sterke HLD-achtergrond gekregen had. John Henry Smith, een apostel en

raadgever van president Joseph F. Smith, was zijn vader. George A. Smith, een apostel en raadgever van president Brigham Young, was zijn grootvader. Zijn moeder was de dochter van pionier Lorin Farr, die medestichter van de stad Ogden (Utah) was, en daar tevens als eerste de functie van burgemeester vervulde.

George Albert leerde ook al jong grote lessen van Brigham Young. Toen hij nog maar vijf was, deed zijn moeder hem zijn zwartfluwelen pakje aan en stuurde hem naar Brigham Young. Hij kreeg een brief mee waarin om hulp gevraagd werd met het kopen van treinkaartjes naar Ogden. De vader van George Albert was op zending in Groot-Brittannië en zijn moeder had wat hulp nodig.

George Albert liep twee straten naar het kantoor van president Young, en opende het grote houten hek in de muur die het hoofdkantoor van de kerk omringde. Toen stond hij oog in oog

met een grote bewaker die John Smith heette, die de jongen vroeg: ‘Wat wil je hier?’ Bang antwoordde George: ‘Ik wil graag president Young spreken’, waarop de man bars antwoordde: ‘President Young heeft geen tijd voor iemand als jij.’ Volgens president Smith stond hij nu al bijna op het punt om flauw te vallen, maar toen ging de deur van het kantoor open. President Young liep naar buiten en vroeg: ‘Wat is er, John?’

John antwoordde: ‘Er is een kereltje hier dat president Young wil spreken’, waarop hij bulderde van het lachen. Hij vond het een goede grap. Maar, met de grootst mogelijke waardigheid, zei president Young tegen hem: ‘Laat hem binnen, John.’

‘Toen kon de bewaker niets anders doen dan me binnenlaten. Hij nam me mee naar de veranda waar president Young stond. (...)

‘President Young nam me bij de hand en leidde me zijn kantoor binnen.

President Brigham Young tilde de jonge George Albert op zijn knie, en zei zo vriendelijk als je je maar kunt indenken: ‘Wat kan president Young voor je doen?’

Hij ging achter zijn bureau zitten, tilde me op zijn knie en legde zijn arm om me heen. Zo vriendelijk als je je maar kunt indenken, zei hij toen: "Wat kan president Young voor je doen?"

'Denk je eens in! Hij was president van een grote kerk, en gouverneur van een territorium. En terwijl hij zoveel taken had, ontving hij mij, een kleine jongen, met net zoveel waardigheid en vriendelijkheid alsof ik gekomen was als gouverneur van een naburige staat.'

George Albert is die les in hoffelijkheid nooit vergeten, en hij heeft altijd geprobeerd acht te slaan op andermans gevoelens, ongeacht hun maatschappelijke status.

In de jaren die volgden, zou hij nog met veel mensen kennismaken. Als jongeman van twintig trad hij als verkoper in dienst van Zion's Cooperative Mercantile Institution. Hij reisde daarvoor met paard en wagen door Utah, waarbij hij allerlei mensen in allerlei verschillende omstandigheden tegenkwam. Soms vermaakte hij de mensen met zijn gitaar of harmonika, of demonstreerde hij zijn vaardigheid met de gymnastiekknotsen en lange halters die hij gebruikte om in conditie te blijven. Met zijn gevoel voor humor opende hij vele deuren en harten.

Met zijn werk betaalde hij zijn opleiding aan de Brigham Young Academy in Provo (Utah), en aan de Uni-

versity of Deseret (later de University of Utah) in Salt Lake City. Hij ging twee keer op zending. De eerste was voor de onderlinge ontwikkelingsvereniging (OCOV). Daarvoor werkte hij in nederzettingen in het zuiden van Utah met de jongeren. De tweede zendingsoproep ontving hij in mei 1892, een week na zijn huwelijk met Lucy Emily Woodruff. Zijn kersverse echtgenote ging met hem mee naar het Zendingsgebied Zuidelijke Staten, waar zij beiden op het zendingskantoor werkten.

In die tijd was er nog sprake van een levendige vervolging van de mormonen in het zuidelijk deel van de Verenigde Staten. Ouderling Smith bevond zich eens met een groep medezendingen in een blokhut die door een bende belaagd werd. De zendingen lagen op de vloer terwijl een regen van kogels de kamer vulde. Maar ondanks deze ervaring had ouderling Smith geen gevoelens van verbittering, alleen maar een vastbeslotenheid harder te werken om 'het evangelie aan de rest van Gods kinderen mede te delen'.

Na hun zending vestigde het echtpaar zich in Salt Lake City, waar ze drie kinderen grootbrachten: Emily, Edith en George Albert jr.

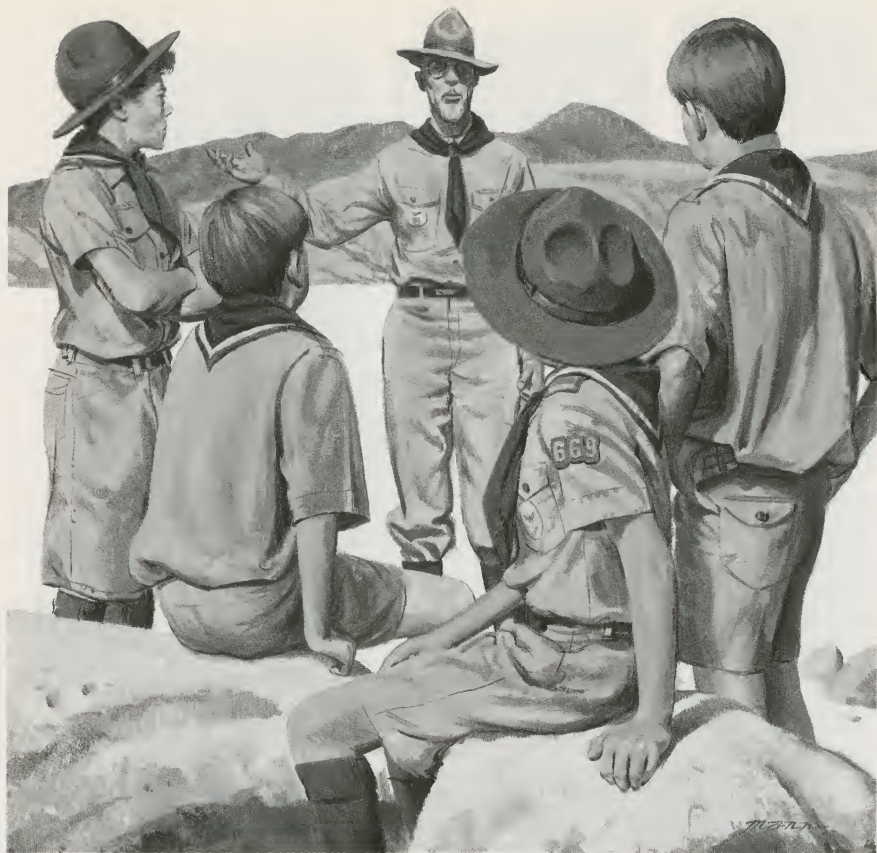
George Albert Smiths activiteiten voor de republikeinse partij leverden hem een voltijdbaan op in de regering van de pas erkende staat Utah. Hij had

overigens ook nog andere activiteiten buiten de kerk, want hij was lid van de Sons of the American Revolution, de Boy Scouts of America en verschillende landelijke agrarische organisaties.

In al die organisaties ging hij uiteindelijk een belangrijke plaats innemen. Hij werd vice-president van de Sons of the American Revolution; hij ontving de Silver Beaver- en de Silver Buffaloonderscheiding – de hoogste Amerikaanse scoutingonderscheidingen; hij was werkzaam als lid van het nationaal bestuur van de Boy Scouts of America; en hij was werkzaam als president van het International Irrigation and Farm Congress. In alles wat hij in zijn leven deed, werd zijn waarde als persoon erkend, gedeeltematig ook omdat hij zo intens bezorgd was om het welzijn van andere mensen.

In 1903 zou het leven van George Albert en zijn gezin een grote verandering ondergaan. Hij was 33 toen hij als apostel geordend werd, waardoor hij samen met zijn vader werkzaam was als lid van het Quorum der Twaalf.

Ouderling George Albert Smith was weliswaar verrast door zijn nieuwe roeping, maar hij herinnerde zich: 'In mijn patriarchale zegen, die ik van Zebedee Coltrin had gekregen toen ik twaalf was, stond dat ik eens apostel zou worden.'

Als apostel formuleerde hij een lijst met doelen die zijn leven bepaald hebben en die het credo vormden waarnaar hij als dienstknecht van de Heer wilde leven. Zijn 'credo', zoals hij het noemde, omvatte zijn vaste voornemen om 'een vriend te zijn voor hen die geen vrienden hebben, en vreugde te vinden door in de behoeften van de armen te voorzien'.

Zijn credo bevatte ook de volgende gedachte: 'Met de kennis dat de Heiland van de mensheid de wereld

het enige plan heeft geboden waardoor wij ten volle tot ontwikkeling zullen komen en zowel nu als hierna ècht gelukkig zullen worden, voel ik het niet alleen als een plicht, maar ook als een gezegend voorrecht om die waarheid te verbreiden.'

En die waarheid heeft hij inderdaad verbreid door het vervullen van zijn apostolische taken. Hij was bijvoorbeeld president van het Zendinggebied Europa van 1919 tot en met 1921. Tijdens zijn zending bleef hij lid van

Ouderling Smith ging graag naar activiteiten en kampen van de scouts, en kreeg landelijke erkenning voor zijn bijdragen tot de scouting.

het algemeen bestuur van de OOV, en werd bij zijn terugkeer uit Europa algemeen president van de OOV.

Als apostel heeft ouderling Smith vele reizen gemaakt: hij bezocht vele landen in Europa en in het zuiden van

Oceanië. Waar hij ook heenging, overal kweekte hij goodwill voor de kerk. Toen hij in oktober 1921 een toespraak hield tijdens de algemene conferentie, zei hij: 'Ik houd van mijn broeders en zusters, en van die kinderen van mijn Vader die geen lid zijn van deze kerk. En naarmate Hij mij lichamelijke en geestelijke kracht geeft, wil ik mijn leven zo inrichten dat ik allen met wie ik in aanraking kom zal opbouwen.'

Als kersverse apostel bezocht ouderling Smith het door oorlog verscheurde Europa. Als president van het Quorum der Twaalf zou hij Europa nogmaals in oorlog verwickeld zien, een oorlog die zes dagen voor de dood van president Heber J. Grant ten einde kwam. Ouderling Smith werd op 21 mei 1945 gesteund als president van de kerk.

Kort nadat de mantel van profeet op hem was gevallen, stuurde president Smith ouderling Ezra Taft Benson naar Europa om toezicht te houden op een gigantische hulpactie van de kerk.

President Smith heeft tijdens de oktoberconferentie van 1947 verteld dat hij daarvoor naar Washington D.C. ging om met Harry S. Truman, president van de VS, te spreken.

'Toen ik hem bezocht, ontving hij mij uiterst hoffelijk (...) en ik zei: "Meneer de president, wat zou u ervan

vinden als de heiligen der laatste dagen voedsel, kleding en beddegoed naar Europa wilden sturen."

'Hij glimlachte, keek me aan, en zei: "Waarom wilt u het daárheen sturen? Aan hun geld hebt u niets."

'Ik zei: "We willen hun geld niet."

'Hij keek me aan en zei: "U bedoelt toch niet dat u het hun gaat géven?"

'Ik zei: "Natuurlijk gaan we het hun geven. Zij zijn onze broeders en zusters, en verkeren in nood. God heeft ons met een overvloed gezegend, en het zal ons een genoegen zijn om het erheen te sturen als we de medewerking van de regering kunnen krijgen."

Die medewerking kwam al gauw in de vorm van spoorwagons en scheepsruimte. Toen de leden van de kerk eenmaal geholpen waren, stuurde president Smith tonnen graan naar hongerende niet-leden in Griekenland. Hij had zelf armoede gekend in zijn jeugd en deed alles wat in zijn vermogen lag om mensen te helpen die onder de gevolgen van armoede leden. Hij kon niet rusten zolang hij op de hoogte was van iemands lijden; hij kon nooit passief toezien.

Zijn credo om 'vreugde te vinden door in de behoeften van de armen te voorzien' bracht hij in praktijk.

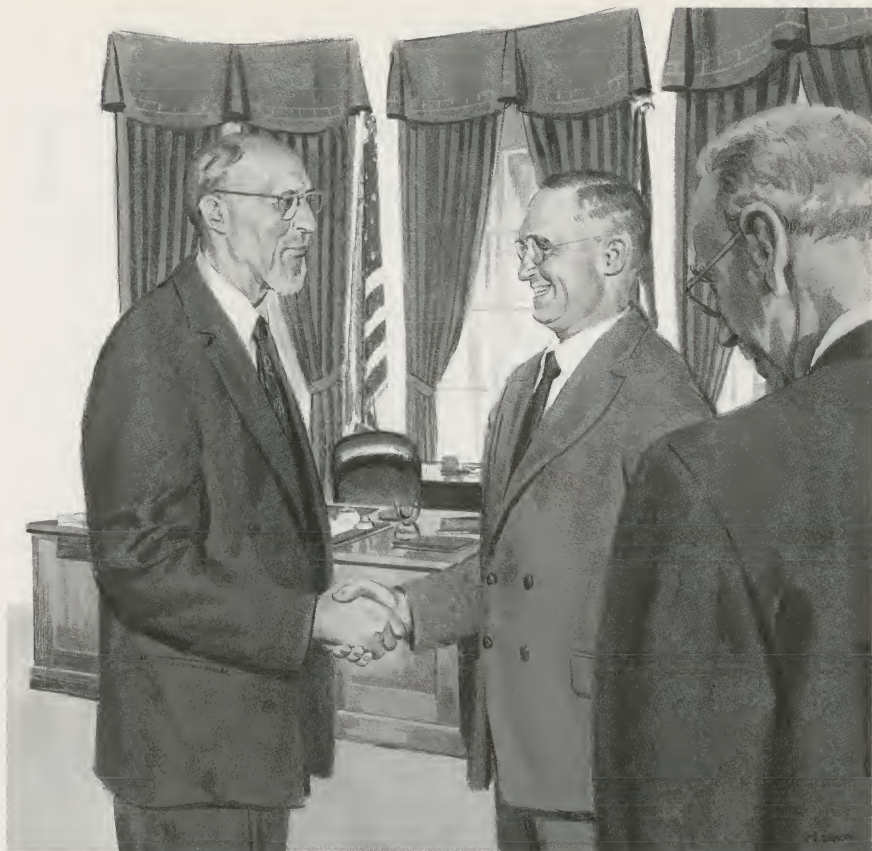
Zijn credo bevatte ook het besluit om 'de zieken en lijdenden te bezoeken en hen een verlangen te geven naar

het geloof om genezen te worden'. Het was heel normaal om president Smith in een ziekenhuis in Salt Lake City of elders op ziekenbezoek te zien gaan. Hij wist hoe het was om te lijden. Toen hij pas apostel was, was hij zo ziek geweest dat hij niet meer actief zijn roeping kon vervullen. Tien jaar later zou hij tijdens een algemene conferentie opmerken:

'Ik ben in een dal van diepe duisternis geweest, de dood nabij – zo dichtbij de andere kant dat ik er zeker van ben dat ik hier niet had kunnen blijven zonder de bijzondere zegen van de Heer. (...) Hoe dichter ik bij de andere kant kwam, hoe meer zekerheid ik kreeg dat het evangelie waar is.'

Hij vergat nooit welke lessen hij door die periode van ziekte geleerd had. En die lessen droegen ongetwijfeld bij tot de intensiteit van zijn mededogen, zodat hij, net als de Meester, 'volgens het aardse lichaam [zou] kunnen weten, hoe [zijn] volk hulp te verlenen volgens hun krankheden' (Alma 7:12).

Ondanks zijn ziekte, die uiteindelijk lupus erythematosus bleek te zijn (een ziekte die chronische lichamelijke zwakte tot gevolg heeft), bleef president Smith in leven en zag hij in de wereld de politieke spanning weer oplossen: het oosten en het westen botsten, en in Korea brak de oorlog uit.

Tijdens de oktoberconferentie in 1949 waarschuwde hij al: 'De wereld is ziek.'

Tijdens diezelfde conferentie zei hij: 'We kunnen tot sint-juttemis wetten maken, maar dat maakt de mensen niet rechtvaardig. De mensen die in het duister zijn, moeten zich gewoon bekeren van hun zonden, hun leven beteren, en zo rechtvaardig leven dat zij de geest van onze Hemelse Vader krijgen.'

Maar zelfs in een wereld vol beroeving, voorzag president Smith optimistisch en profetisch welk groot zen-

dingswerk er gedaan zou worden. Tijdens de oktoberconferentie van 1945 zei hij:

'Wij moeten het evangelie prediken aan de Zuidamerikaanse landen waar wij nog nauwelijks iets gedaan hebben. Wij moeten het evangelie prediken aan elk Afrikaans gebied waar we nog niet zijn geweest. Wij moeten het evangelie prediken aan Azië. En eigenlijk moeten we dat doen in alle delen van de wereld waar we nog niet hebben mogen komen. Ik zie Rusland als een

President Smith bezocht Harry S. Truman, president van de Verenigde Staten, en verzocht om medewerking bij het versturen van voorraden naar 'onze broeders en zusters' in het naoorlogse Europa.

van de meest vruchtbare zendingsvel-
den voor het onderwijzen van het
evangelie van Jezus Christus.'

Een jaar later zei hij tijdens de con-
ferentie:

Hoogtepunten George Albert Smith, 1870–1951

'Radio-uitzendingen via de korte golf zullen beter worden, en het zal niet lang duren voor de dienstknechten van de Heer in staat zullen zijn om vanaf dit spreekgestoelte, en eventueel andere die er zullen komen, boodschappen te zenden naar geïsoleerde groeperingen die zo ver zijn dat ze niet te bereiken zijn. Op die manier, en op andere manieren, zal het evangelie van Jezus Christus, onze Heer, de enige macht van God tot heil en ter voorbereiding op het celestiale koninkrijk, in alle delen van de wereld gehoord worden. En velen van u die nu hier zijn, zullen die tijd nog meemaken.'

De man die zei: 'Ik zou de mensen niet willen dwingen om volgens mijn idealen te leven, maar ik zou ze liever zo liefhebben dat ze uit zichzelf het goede willen doen', stierf in april 1951. Hij is 82 geworden. Onder zijn rentmeesterschap was het bouwprogramma van de kerk uitgebreid om tegemoet te komen aan het groeiende ledental, dat het miljoen al gepasseerd was; het zendelingenleger groeide uit tot een aantal van meer dan drieduizend; en de Idaho Falls-tempel werd ingewijd.

Bij de begrafenis van president George Albert Smith, zei zijn voormalig raadgever, president J. Reuben Clark: 'Er is terecht gesteld dat zijn ware naam Liefde was'. □

Jaar	Leeftijd	Gebeurtenis
1870	–	4 april: geboren in Salt Lake City (Utah).
1883	13	Krijgt werk in de overall-fabriek van ZCMI.
1891	21	Vervult een zending voor de OOV in het zuiden van Utah.
1892	22	Huwt Lucy Emily Woodruff.
1892–'94	22–24	Vervult een zending in het zuiden van de Verenigde Staten.
1898	28	Door VS-president McKinley benoemd tot ontvanger van de United States Land Office and Special Disbursing Agent voor Utah.
1903	33	Wordt lid van het Quorum der Twaalf.
1904	34	Schrijft zijn credo.
1909–'12	39–42	Door ziekte verhinderd om actief te zijn in het Quorum der Twaalf.
1919–'21	49–51	Werkzaam als president van het Zendingsgebied Europa.
1922	52	Gekozen tot vice-president van de National Society of the Sons of the American Revolution.
1931	61	Gekozen tot lid van het nationale bestuur van de Boy Scouts of America.
1939	69	De Tweede Wereldoorlog breekt uit in Europa.
1941	71	Japan valt Pearl Harbor aan.
1943	73	Wordt president van het Quorum der Twaalf.
1945	74	8 mei: de oorlog in Europa komt ten einde. 14 mei: wordt president van de kerk. 14 augustus: de oorlog in het verre oosten komt ten einde.
1947	77	Viering honderd jaar pioniers in Utah.
1951	82	4 april: overlijdt in Salt Lake City (Utah).

BRONNEN:

1. 'George Albert Smith', *Classic Stories from the Lives of Our Prophets*, verz. door Leon R. Hartshorn, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1988.
2. 'George Albert Smith', Merlo J. Pusey, *The Presidents of the Church*, red. Leonard J. Arrington, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1986.
3. 'George Albert Smith', *Encyclopedia of Mormonism*, New York: MacMillan Publishing Company, 1992.

MORMORANDUM

TEGENSPOED

KAN JE STERKEN

KUNST VAN KINDEREN UIT DE HELE WERELD

Door schilderijen, tekeningen en collages in te sturen, hebben meer dan 2.600 jonge HLD-kunstenaars van over de hele wereld hun ideeën over het gezin geuit. Ze deden dat in het kader van de eerste internationale expositie van kunst door kinderen die eerder dit jaar georganiseerd was door het Museum voor kerkgeschiedenis en kunst in Salt Lake City.

'Uit de afbeeldingen, die gemaakt zijn door kinderen van vijf tot elf jaar, blijkt het belang van het gezin', zegt de aan het museum verbonden pedagoge Jenny Lund, die assisteerde bij de organisatie. 'Door hun kunst uiten zij hun geloof in God en hun liefde voor hun medegezinsleden, en tonen ze hun begrip en creativiteit.'

Van de 2.600 ingezonden kunstwerken zijn er driehonderd uitgekozen voor de expositie van vier maanden. Op deze bladzijden en op de binnenzijde van de achteromslag staat een selectie van deze werken.

MIJN OUDERLIJK GEZIN
Midori Kobayashi (5),
Guma-ken (Japan)

ZOMER IN HET DORP, Yura Diyakov (8), St.-Petersburg (Rusland)

VOGELS VOEREN
Masha Makarova (8),
St.-Petersburg (Rusland)

GEZINSGEBED
Ana Paula Márquez (11),
Chubut (Argentinië)

DE TEMPEL
David Falabella
Sánchez (8) (Costa Rica)

BUITEN SPELEN,
Yakubu Hirabayashi (5),
Gunma-ken (Japan)

NAAR DE MARKT GAAN
(boven), Iván Ramírez
Godínez (8), Guatemala-
Stad (Guatemala)

OP HET PLATTELAND
(linksonder), Mariela
Monterroso

VERJAARDAGSFEESTJE
(midden onder), Nakabe
Maya (6), Tokio (Japan)

TEMPELBEZOEK
(rechtsonder), Manuela
Capuano (11),
(Zwitserland)

GEZINSPICKNICK (links),
Rebecca Delgado Campas
(11), (Costa Rica)

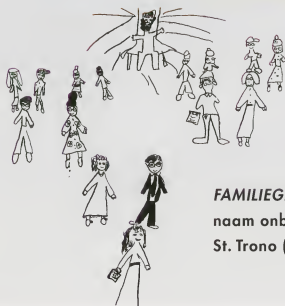
OP VAKANTIE (detail,
boven), Karla Barrera
(11), (Costa Rica)

ZELFPORTRET (onder),
Seita Ishio (10), Tokio
(Japan)

**MIJN OPPERUIMDE
KAMER** (bovenaan),
Sarah-Marie Wettstein (7),
Genève (Zwitserland)

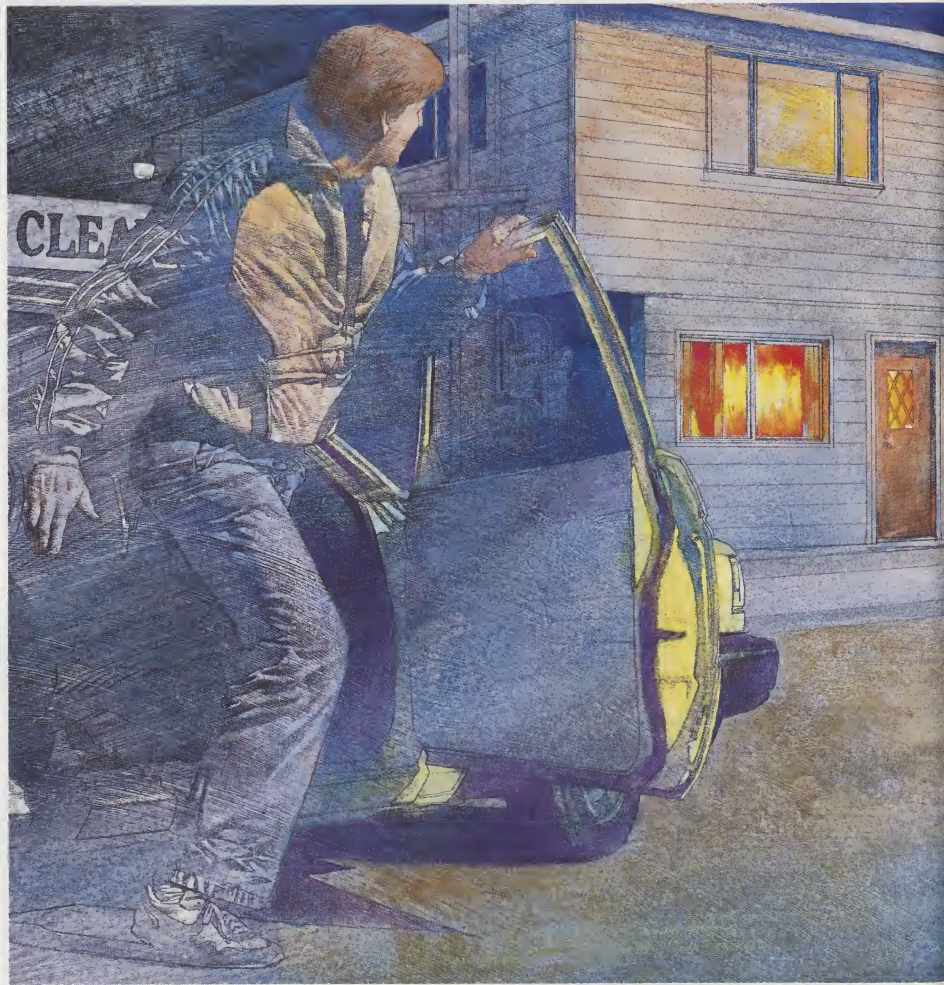
THUIS HELPEN (boven),
Asti Dewi Sri (11),
West Solo (Indonesië)

FAMILIEGESCHIEDENIS,
naam onbekend (9),
St. Trono (Frankrijk)

EEN GEÏNSPIREERDE

Naam van auteur bekend bij redactie

VERKEERDE AFSLAG

Het was een typische winteravond in Ohio, te warm voor sneeuw en te koud voor regen. Ik deed een vergeefse poging om mijn ogen op de weg te houden en tegelijkertijd de namen van de straten te lezen. Jim Bowen en Mark Auckerman, twee 18-jarige vrienden die geen lid van de kerk waren, lasen de namen op de bordes op terwijl we over de beijzelde weg reden.

'Het enige wat ik weet', legde Jim uit, 'is dat Chris op Dibert Avenue woont en dat het een zijstraat is van deze weg.' 'Maar weet je zeker dat we de straat niet gemist hebben?' vroeg Mark.

We reden door Springfield-Zuid, een wijk waar we geen van drieën bekend waren. Men had gevonden dat ik maar moest rijden, een hachelijke onderneming met dit weer, en ik had besloten de weg te blijven volgen tot we Dibert Avenue gevonden hadden of aan het eind van de weg waren gekomen.

Langzaam reden we verder, straat na straat, en probeerden ieder bord dat we tegenkwamen te lezen. We stonden op het punt om het op te geven en terug te gaan toen we plotseling 'Dibert' zagen staan. 'Dibert', riepen we opgelucht uit.

Vanwege het ijs en de slechte banden reden we de auto ongeveer twintig meter verder een parkeerplaats op. Daar keerde ik, waarna ik de auto tot stilstand bracht omdat we eerst moes-

ten bepalen of we Dibert Avenue links of rechtsaf zouden inslaan. Terwijl Mark en ik het daar niet over eens konden worden, maakte Jim ons opmerkzaam op het huis direct voor ons.

Het was, net als de meeste woningen in dit deel van de stad, een houten gebouw met twee verdiepingen. Aan de voorkant was een winkel; aan de achterzijde waren een paar appartementen. De voorkant lag aan de straat waar wij net vandaan waren gekomen en we stonden nu aan de zijkant van het gebouw.

Door een zijraam konden we zien dat er een of ander vuur brandde. Het wierp zijn schaduwen op de muren. De gordijnen waren dicht zodat we niet konden zien of er een open haard brandde of dat het een fornuis was. Al snel realiseerden we ons dat de vlammen te groot waren voor een fornuis en te hoog van de grond voor een open haard.

Ik liet de motor draaien, zette de auto op de handrem en sprong eruit, op de voet gevolgd door Mark. Toen we bij het raam kwamen, zagen we dat de vlammen hoger waren dan we ons in eerste instantie hadden gerealiseerd. We sprongen over het hekje en renden naar de achterdeur. We bonkten zo hard we konden op de deur, maar niemand antwoordde. De deur zat op slot. Ik rende naar de voorkant van het gebouw en zei Jim hulp te gaan halen.

Ik trapte de voordeur in en sprong over de toonbank. Er was een kamertje tussen de winkel aan de voorkant en het appartement aan de achterkant.

In de woonkamer van de aangrenzende woning stond een jonge vrouw hysterisch te schreeuwen terwijl ze probeerde het vuur uit te slaan met een klein vloerkleedje. Een bank stond in lichterlaaie. Het behang was in brand gevlogen, de vlammen schoten langs de muur omhoog en het plafond boven haar hoofd had ook al vlam gevat.

Mijn eerste reactie was me te bukken en laag bij de grond blijven, me om te draaien en de kamer uit te gaan. Ik vroeg haar of er nog iemand in huis was. Nog voordat ze antwoord kon geven, hoorde ik geschreeuw van boven komen.

'Mijn kinderen', snikte ze.

'Hoeveel?', vroeg ik.

Ze vertelde dat er twee kinderen boven waren. Ze wees naar een deur rechts van de sofa die brandde als een fakkeltje. Ook al waren er slechts een paar minuten verstreken, de gehele wand en het gehele plafond stonden nu in brand.

Ik keek naar de deuropening en besefte dat zelfs als ik het zou redden om naar boven te komen, ik waarschijnlijk niet meer via de trap naar beneden kon.

Mijn gedachten richtten zich op mijn Hemelse Vader. Er zat maar één

ding op. Ik moest mijn vertrouwen in mijn Hemelse Vader stellen en stormde op de deuropening af, die al in vlam stond. Ik verbrandde mijn gezicht terwijl ik zo snel als ik kon de brandende trap oprende.

Boven aan de trap stonden twee kinderen, een vijfjarig meisje en een jongetje van twee. Ze huilden om hun moeder. Ik nam onder iedere arm een kind en draaide me om zo snel mogelijk de trap af te rennen. Hun moeder had zich losgerukt van Mark en stond al bijna bovenaan de trap.

Ik hoorde een luide klap. De vlammen kwamen al tot halverwege het trappgat.

In die fractie van een seconde daar op de trap, bad ik harder en intenser dan ik ooit in mijn leven had gedaan. Ik beseftte dat niet alleen mijn eigen leven maar ook dat van een moeder en haar twee kinderen van mij afhingen. Ik herinner me dat ik bad, of misschien zelfs wel hardop zei: 'Niet mijn wil, maar uw wil!'

Plotseling schoot me te binnen dat Mark nog beneden was en ik riep hem zo hard ik kon. Mark heeft me later verteld dat de luide klap die ik gehoord had het instortende woonkamerplafond was en dat een groot stuk brandend triplex op de grond was gevallen op het moment dat de vrouw door de deuropening verdween. Hij was beneden gebleven en had alle deuren in het

huis dichtgedaan om te voorkomen dat het vuur zich nog verder zou uitbreiden. Hij had me helemaal niet horen roepen dat we door een raam naar buiten zouden gaan.

Ik wist dat we door de rook niet veel tijd meer hadden en rende daarom de trap op op zoek naar een raam.

Toen ik op de tweede verdieping was, rende ik een kamer in die helemaal donker was, en ogenschijnlijk geen ramen had. Mijn voetzolen werden warm en ik bemerkte dat de rook met de minuut ondraaglijker werd. De vrouw leidde me door de gang naar een klein raam dat op het dak uitkwam.

Zij klom als eerste naar buiten en ik volgde, de kinderen nog steeds stevig onder mijn armen houdend. Toen we de dakrand bereikt hadden, zag ik dat uit ieder raam in het huis rook kwam. Ik zag Mark recht onder ons staan en hij schreeuwde dat ik de kinderen in zijn armen moest laten vallen.

Ik hield het jongetje een meter van het huis af en liet hem los. Mark ving hem perfect op.

De rook was nu zo dik geworden dat ik de grond niet meer kon zien. Ik hoorde een stem die ik niet herkende, maar liet het meisje los. Later werd me verteld dat een man het vuur had gezien, uit zijn auto was gestapt, en net op tijd bij Mark was aangekomen om het meisje op te vangen.

De vrouw huilde het uit. Mark had de jongen op de grond gezet en de val van de vrouw gebroken. Ik sprong van het dak af en kwam ongedeerd terecht.

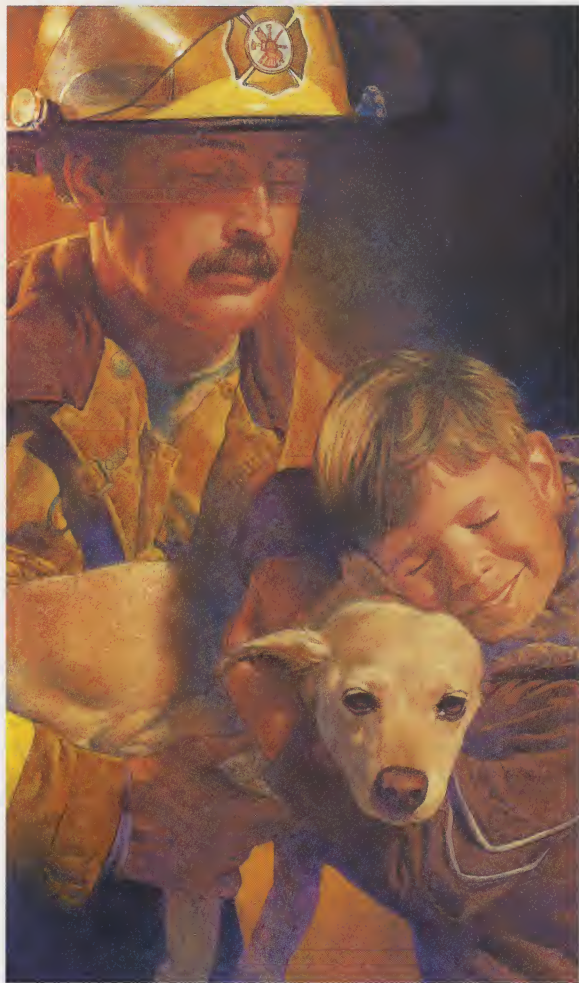
Veilig op de grond aangekomen, rende ik naar het appartement aan de andere kant van het gebouw. Daar bonkten Jim en ik op de deur, maar niemand antwoordde. Snel sloegen we een ruit in en openden de deur. We controleerden de hele woning en merkten dat deze onbewoond was.

De gedachten die door me heen gingen toen we terug renden naar de andere kant van het gebouw waren het resultaat van jarenlange training bij de padvinderij – wat te doen bij inhalatie van rook, shock en blootstelling aan koude. De vrouw en de kinderen werden naar mijn auto gebracht. Deze was door de draaiende motor nog steeds warm. Het jongetje vroeg waar zijn hondje was, en ook al had ik geen hondje gezien, verzekerde ik hem dat zijn hondje veilig was. Tegen die tijd waren de brandweer en de ziekenauto gearriveerd en ik vroeg Mark en Jim mee naar het ziekenhuis te komen.

Iedereen werd daar behandeld en mocht diezelfde avond nog naar huis.

Toen we weer bij het huis terugkwamen, stonden er negen brandweerauto's. Het vuur was geblust en het enige wat nog over was van het gebouw was het verkoelde skelet. De koude rillingen liepen mij over de rug toen ik

Het enige wat na de brand overgebleven was, was een verkoold skelet. Maar de puppy van het jongetje had het op de een of andere manier overleefd.

naar het huis keek. De rook kwam nog steeds uit de ramen. Terwijl we in gedachten verzonken stonden te kijken naar de verwoesting die had plaatsgevonden, kwam er een brandweerman op ons af met iets in zijn hand wat leek op een pluche beest. Het was de puppy van het jongetje. Het had zich beneden in een kast verstopt en had genoeg zuurstof gekregen om de twee uur durende brand zonder een schrammetje te overleven.

Er kwam een gevoel van dankbaarheid en opluchting over me. Ik realiseerde me dat het geen toeval was geweest dat ons naar dit huis had geleid, maar dat een hemelse macht ons geïnspireerd had om een verkeerde afslag te nemen. Ik wist dat zonder de hulp van de Heer verscheidene mensen waarschijnlijk de dood zouden hebben gevonden. Voor deze ervaring heb ik altijd gedacht dat ik slechts een klein geloof had, maar nu wist ik dat ik zonder geloof zeker in paniek zou zijn geraakt bij de gedachte aan doodgaan. Dank zij het evangelie en hetgeen het ons leert over de dood, kon ik helder denken en doen wat gedaan moest worden. Ik realiseerde me dat mijn leven in de handen van onze Hemelse Vader was. Ik ben heel dankbaar dat ons leven gespaard werd en dat mijn geloof enorm versterkt is door een geïnspireerde verkeerde afslag. □

Ouderling
Horacio A. Tenorio

Ouderling
Lynn A. Mickelsen

Ouderling
John B. Dickson

Kracht in het Gebied Zuid-Amerika-Zuid

De kerk beïnvloedt het leven van duizenden heiligen der laatste dagen in Zuid-Amerika. Om meer te weten te komen over de voortdurende groei in Chili, Argentinië, Uruguay en Paraguay heeft de redactie van De Ster een gesprek gehad met ouderling A. Mickelsen van het Tweede Quorum der Zeventig, president van het Gebied Zuid-Amerika-Zuid en de ouderlingen Horacio A. Tenorio en John B. Dickson, beiden lid van hetzelfde quorum en raadgevers in het gebiedspresidium.

Vraag: Wat zijn volgens u de uitdagingen waar de leden van de kerk in uw gebied mee te maken hebben?

Antwoord: Dezelfde als waar dan ook – het evangelie naleven en tot Christus komen. Maar wij zien in onze leden bijzondere eigenschappen die hen helpen om aan die uitdagingen het hoofd te bieden.

Vraag: In welk opzicht zijn zij zo sterk?

Antwoord: Ze hebben groot geloof. Ze luisteren naar ieder woord dat de profeet zegt. Zij respecteren hem en uiten voortdurend hun liefde voor hem. Ze bestuderen de Schriften en de tijdschriften van de kerk. De kennis die zij bezitten en hun leergierigheid zijn

indrukwekkend. Telkens weer zien wij bij onze leden dit eenvoudige, sterke en standvastige geloof.

Vraag: Hoeveel leden telt het Gebied Zuid-Amerika-Zuid?

Antwoord: Er zijn nu meer dan 610.000 leden, maar het ledental neemt snel toe. In de vier landen die tot dit gebied behoren, hebben we nu achttien zendingsgebieden en meer dan honderd ringen. In Chili en Uruguay zijn er gemiddeld meer heiligen der laatste dagen dan in de Verenigde Staten.

Vraag: Waardoor gaat het zo goed met het zendingswerk?

Antwoord: Verscheidene factoren spelen daarbij een rol. Eén is de toewij-

ding van de zendingen en hun leiders. Ze zijn bereid waar dan ook hun mond open te doen en te onderwijzen. Er waren bijvoorbeeld twee jonge zendingen die zich op zekere dag als doel hadden gesteld die dag zeven lessen te geven. Toen ze 's avonds op weg waren naar huis hadden ze er al zes gegeven. Er reed een jongeman langs op zijn fiets. De zendingen keken elkaar aan. Ze reden achter de jongeman aan, gingen aan weerszijde van hem rijden en zeiden: 'Wat wij je willen onderwijzen is zo heilig dat je even moet stoppen en naar ons moet luisteren.' Toen ze stilstonden, vertelden ze hem over Joseph Smith, gaven hun getuigenis van de herstelling en nu is deze jongeman zich aan het voorbereiden om zelf op zending te gaan.

Niet als deze jongeman zijn de mensen in dit gebied klaar om het evangelie te ontvangen. Ze zijn bereid om naar een getuigenis te luisteren en te handelen naar het getuigenis dat ze in hun hart voelen. Onze leden willen heel graag anderen deelgenoot maken

van hun kennis. De kerk wordt gerespecteerd en daarom is het niet moeilijk om er met andere mensen over te spreken.

Het is belangrijk dat de leden in andere delen van de wereld zien hoe het hier werkelijk toegaat. Dit zijn geen onderontwikkelde gebieden. Wij beschikken over dezelfde middelen om zendingswerk te doen als waar dan ook. We hebben ook wat succes geboekt via de media. Mensen uit allerlei maatschappelijke kringen voelen zich tot de kerk aangetrokken. Onder onze leden zijn veel mensen met een hoge opleiding of maatschappelijke positie.

Vraag: De samenstelling van de leden is dus heel gevarieerd. Wat is de invloed hiervan op het zendingswerk?

Antwoord: Er wordt geluisterd naar wat de heiligen der laatste dagen te zeggen hebben, en het resultaat van hun daden is op ieder maatschappelijk niveau merkbaar.

In Montevideo (Uruguay) heeft de president van het land enige maanden geleden gesproken tot een groep van 480 cursisten van het seminarie en instituut. Luis Alberto Ferrizo, een van onze regionale vertegenwoordigers en tevens lid van het nationaal congres, heeft de president gezegd: 'U spreekt vaak over de toekomst van Uruguay. Ik wil u de toekomst van Uruguay laten zien.' Broeder Ferrizo regelde een afspraak voor hem om deze geweldige jonge mensen te ontmoeten.

Sommige leden staan bekend als grote voorbeelden van integriteit. Een andere regionaal vertegenwoordiger, Jaime Gonzales uit Valparaiso (Chili) heeft zijn succes in zijn wasserij voor een groot deel te danken aan zijn repu-

tatie een eerlijk mens te zijn. Hij wist grote contracten met het leger en particuliere bedrijven binnen te slepen door de wijze waarop hij zijn bedrijf leidt.

Heiligen der laatste dagen zijn vaak gewild als werknemer vanwege de normen die zij naleven. Een jonge dokter is heel geliefd bij de patiënten in het ziekenhuis waar hij werkt; zij kennen hem als 'de dokter die niet rookt'.

Vele leden en leiders zijn bekend door hun dienstbetoon aan hun land, gezin en aan de gemeenschap waarin zij leven. Een van de raadgevers in een zendingspresidium in Paraguay, bijvoorbeeld, is een gerespecteerd legerofficier in zijn land. (Zie 'Pioniers in Paraguay', blz. 10.) In een ander gebied woont een ringpresident met zijn gezin. Zowel hij als zijn vrouw zijn arts. Ze hebben zes kinderen en zijn geweldige ouders; maar vooral zij wordt bewonderd door een ieder die hen kent, want haar prioriteiten liggen in het gezin en niet bij haar carrière als arts.

De kerk staat vaak in de belangstelling door het dienstbetoon van de leden. Tijdens een jeugdconferentie in Buenos Aires werden de jongelui in de gelegenheid gesteld een vrijwilligersproject te doen. Het hoofd van de onderhoudsdienst van een park was aangenaam verrast dat de jongelui zo'n groot karwei in een dag klaarden. In Córdoba (Argentinië) waren zware overstromingen geweest. Onder de eersten die hulp aanboden waren verscheidene ringen van de kerk. Ze handelden uit eigen beweging; wij hadden hun geen opdracht daartoe gegeven.

Vraag: Het evangelie kan mensen over allerlei wijze veranderen. Wat is de

grootste verandering die u in het leven van mensen ziet?

Antwoord: De belangrijkste verandering is wel dat het evangelie ieder mens in alles wat hij of zij doet een nieuw geestelijk perspectief geeft. Maar we zien ook dat de gezinsband erdoor versterkt worden. De leden volgen de raad van hun kerkleiders op om alles te doen wat hun gezinnen kan versterken. De tempel is een heilige plaats voor hen. Ze willen graag met hun gezinnen naar de tempel om voor eeuwig met elkaar verenigd te kunnen zijn.

Vraag: Brengt de groei van de kerk extra uitdagingen met zich mee voor de kerkleiders?

Antwoord: Een van de grootste uitdagingen waar zij voor staan is het de leden mogelijk te maken om mee te helpen aan het werk in de kerk – mogelijkheden voor dienstbetoon te scheppen. We proberen hieraan tegemoet te komen door er de nadruk op te leggen dat ieder lid recht heeft op een roeping in de kerk. Leer en Verbonden 84:109–110 leert ons dat het voor ieder lid noodzakelijk is om in de kerk te kunnen werken en dat het, wil de organisatie van de kerk goed lopen, noodzakelijk is dat ieder lid werkt in de kerk.

Wij sporen de leiders niet alleen aan de leden een roeping te geven, maar we organiseren, waar dat maar mogelijk is, nieuwe gemeenten met het doel de kerk naar de mensen te brengen en hen zo in de gelegenheid te stellen de zegeningen van het werken in Gods koninkrijk te ontvangen. Het werken in de kerk is essentieel voor de leden en het is de weg voor hen naar het leven dat Christus heeft beloofd. □

INFORMATIE VOOR JOU

WERKTUIGEN IN HET BOEK VAN MORMON

In het Boek van Mormon vind je werktuigen waarmee je nagenoeg alles voor elkaar krijgt. Op de lijst hierna staat waar je ze kunt vinden.

Toen Douglas Holt uit Tucson (Arizona) gevraagd

werd een toespraak te houden voor een groep jonge vrouwen over de toepassing van de Schriften in hun leven, vroeg hij zijn 18-jarige dochter, Marianne, waar zij baat bij had gehad. Tijdens de gezinsavond stelden ze met z'n allen deze lijst met teksten uit het Boek van Mormon samen:

Als je –
verdrietig bent om je zonden en fouten, 2 Nephi 4:17–35.
wilt weten waarom er zoveel tegenstellingen zijn in je leven, 2 Nephi 2: geloof op de proef gesteld wordt, Alma 32:21–43; Mosiah 24:13–14, 21.
het gevoel hebt dat God je verlaten heeft, Alma 36:27; Mosiah 4:9, 7:33.
het gevoel hebt dat je tekortschiet, Alma 37:6–7.
geen zin hebt om te bidden, 2 Nephi 32:8–9.
je gedeprimeerd voelt, Alma 26:27.
je overweldigd voelt door je zwakheden, Ether 12:27–29.
nieuwe geestelijke kracht moet opdoen, Mosiah 4:27.

leiding nodig hebt, 2 Nephi 32:3.

in verleiding wordt gebracht om het verkeerde te doen, 2 Nephi 28:21–23.
ongeduldig wordt terwijl je op een antwoord wacht, 2 Nephi 28:30.

het zat bent om een goed voorbeeld te moeten zijn, Alma 17:11.
nu iets wilt doen dat verkeerd is en je je later wel zult bekeren, Alma 34:32–34.

een meeloper bent, 2 Nephi 28:7–11.
vergeving nodig hebt,

Enos 1.
toe wilt geven aan de behoeften van de natuurlijke mens, Mosiah 3:19.

niet weet waarom je moet bidden, Alma 34:17–28, 37:36–37; 38:14.

Als je wilt weten wat je moet doen –

nadat je je hebt laten dopen en de gave van de Heilige Geest hebt ontvangen, 2 Nephi 31:18–20.

als je omgeven bent door duisternis, Mosiah 16:9.

met betrekking tot ruzie, 3 Nephi 11:29–30; Mosiah 16:9.

als je bang bent voor de dood, Alma 40.

als je tot Christus wilt komen, Omni 1:26; Moroni 32–33.

Als je wilt weten waar je de volgende zaken kunt vinden –
de psalm van Nephi, 2 Nephi 4:17–35.

het bekeringsverhaal van Alma, Alma 36.

waarom het noodzakelijk was dat Christus stierf, Alma 34:8–16.

het verslag van Christus' bezoek aan de Nephitische kinderen, 3 Nephi 17. Lehi's droom, 1 Nephi 8.

de toespraak van koning Benjamin, Mosiah 3–5.

de belofte van Moroni, Moroni 10:3–5.

de avondmaalsgebeden, Moroni 4–5.

de zaligsprekingen, 3 Nephi 12:1–12.

Als je wilt leren –

hoe je wordt wedergeboren, Mosiah 5; 27:24–25.

hoe je geloof kunt ontwikkelen, Alma 32.

hoe je goed van kwaad kunt onderscheiden, Moroni 7:5–28.

van de fouten van anderen, Mormon 9:31.

hoe je de aanvallen van de tegenstander kunt weerstaan, Helaman 5:12.

hoe je met afval om moet gaan, Alma 24:30.

Als je wilt weten –

waarom je naar de Geest moet luisteren, Jakob 4:13.

hoe je in Christus kunt verheugen, Alma 26:11–16.

waarom je beproevingen moet verdragen, Jakob 6. □

TALENTEN ONTWIKKELEN

Verhalen als *Interesting Tales of the Obvious*, *Teen Ghost* en *Life of a Twelve-year-old* behoren niet tot de meest verkochte boeken. Het is zelfs zo dat de schrijfster maar één boek heeft geschreven dat gepubliceerd zal worden.

Maar dat heeft de aanstaande auteur, de 14-jarige Carolyn Jess, er niet van weerhouden haar boeken naar onbetelbare uitgevers te sturen.

'Het stimuleert mij in de ontwikkeling van mijn talenten en het moedigt andere mensen aan om ook te schrijven', zegt Carolyn, lid van de wijk Hollywood Road in de Ring Belfast (Noord-Ierland). Ze schrijft ook gedichten en maakt zelf de illustraties voor haar boeken.

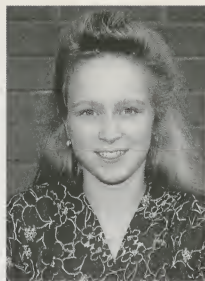
Haar lievelingsverhaal speelt zich af in Belfast en New York. Sommige personages zijn heiligen der laatste dagen. □

IEDEREEN IS AANWEZIG

In de meeste plaatsen is het erg moeilijk om iedereen naar het ochtendseminarie te krijgen. Maar niet in de gemeente Alcala De Henares in het Zendingsgebied Madrid. Meestal zijn alle twaalf cursisten vijf dagen in de week aanwezig om les te krijgen van hun ringpresident die tevens seminarieleerkracht is. Hier zie je een foto van de hele klas en vice-presidente van het seminarie, Isabel Quiles, en president Roberto Heita op de voorgrond.

EEN BUITENGEWONE PRESTATIE

Al die opvoeringen tijdens ringconferenties en de afsluiting van het seminarie heeft Carolyn Rickford van de wijk Solihull in de Ring Birmingham (Engeland) geen windeieren gelegd. Het heeft haar zelfvertrouwen enorm goed gedaan en nu wordt ze toegelaten tot 'the Coventry Centre for Performing Arts', een school die hoog aangeschreven staat. Carolyn speelt fluit en piano. Gefeliciteerd!

PLEZIER IN FINLAND

Wat doe je in Finland als je plezier wilt hebben? Als het aan de 12-jarige Laura Alakoski ligt, zou je waarschijnlijk gaan bakken, skiën, lezen, naaien of muziek luisteren.

Thuis bakt Laura een cake of koekjes of haar beroemde gemberbrood in de vorm van een huisje. Ze breidt, haakt en maakt kleding naar een zelfgemaakt patroon. Ze skiet, fietst graag en schaatst.

Ze vindt het heerlijk om piano te spelen en werd als pianiste in het jeugdwerk geroepen toen ze elf jaar was. Nu begeleidt ze de wijk tijdens de avondmaalsdienst. Er zijn niet zoveel jonge heiligen der laatste dagen waar Laura woont, maar Laura maakt overal makkelijk vrienden.

In onze maestuin, van Lyuda Syoutanica (7) uit St.-Petersburg (Rusland)

Dit is een van de driehonderd inzendingen die momenteel geëxposeerd worden in het Museum voor Kunstgeschiedenis en Kunst in Salt Lake City in het kader van de eerste internationale expositie van kunst door kinderen. (Zie blz. 34.)

De kerk in Paraguay
wordt door pioniers op
een solide fundament
gebouwd, van wie
sommigen al decennia
lang lid zijn, anderen
slechts een paar dagen.

Zie 'Pioniers in
Paraguay', blz. 10.

